

ศีลภาวนาของใจ

พระธรรมเทศนา
พระอาจารย์อุทัย สิริธโร
วัดเขาใหญ่เจริญธรรมญาณสัมปันโน จังหวัดนครราชสีมา

อิสรภาพของใจ

พระธรรมเทศนาพระอาจารย์อุทัย สิริธโร

วัดเขาใหญ่เจริญธรรมญาณสัมปันโน

จังหวัดนครราชสีมา

วัดเวฬุวัน

๓๑๓ หมู่ ๑ ต.ท่าขนุน อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี ๗๑๑๘๐

www.watpamaneekarn.com

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สิงหาคม ๒๕๕๔

จำนวนพิมพ์ : ๒๕๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : บริษัท แอ็ดวานซ์ อินเทอร์เน็ต ฟรันทิ่ง จำกัด

๔๕ ซอยเพชรเกษม ๖๙ แขวง ๑๑

โทรศัพท์ ๐-๒๔๔๔-๐๒๔๕-๗

โทรสาร ๐-๒๔๔๔-๒๔๙๐

สารบัญ

- หัวใจของชาวพุทธ ๕
 - ทิฐิเหนือเมฆ ๓๕
 - ของเล่นรี ชีวิตเรา ๖๑
- (ให้พากันใคร่ครวญด้วยความฉลาด)

หัวใจของชาวพุทธ

พี่น้องญาติโยม และพระสงฆ์องค์เจ้า

หลวงปู่ไม่ได้มาวัดเวฬุวัน ทองผาภูมิ ก็ปีมาแล้วนี้
เกือบหลงทาง แล้วทราบข่าวหลวงปู่สาครไม่สบาย เลยมี
เวลาว่างวันสองวันมาเยี่ยมท่านสักหน่อย ถ้ามดูอาการ
ถ้าเพื่อสุขภาพของท่านยังอยู่ในฐานะที่น่าเป็นห่วง เกี่ยวกับ
โรคภัยไข้เจ็บของท่าน ก็ว่าจะนิมนต์ท่านไปหาแพทย์หาหมอ
ทางกรุงเทพฯ ลูกศิษย์ของท่านอยู่ทางกรุงเทพฯ ก็มี
หลายแพทย์หลายหมอ ให้ไปเช็คสุขภาพดู อันไหนที่น่า
เป็นห่วงอย่างไร ใช้หยูกใช้ยาอย่างไร ก็จะได้อาศัยแพทย์
หมอดูแลรักษาช่วย

พอมาถึงท่านจัดน้ำปานะคุยกัน ประราภเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ ท่านก็ว่าไม่มีปัญหาอะไรหรอก ถ้าเพื่อไม่มีปัญหาอะไร พระน้องพระหนู่มอยู่ที่นี่ที่เป็นแพทย์เป็นหมอก็มี ทราบข่าวว่าความดันของท่านผิดปกติ เอาเครื่องมาวัดความดันดู ความดันโลหิตก็ไม่มีปัญหาใด ทราบข่าวว่าไขมันทางเส้นเลือดผิดปกติ ก็ดูผลที่หมอเอาเลือดไปเช็คดูไขมันทางเส้นเลือดก็ไม่มีปัญหาอะไร แล้วดูพฤติกรรมกริยามารยาท การแสดงออก ก็ไม่มีอะไรที่จะน่าเป็นห่วงอะไรมาก ส่วนอาการที่ท่านหกล้ม อันนั้นคงจะเป็นธาตุขันธ์ของท่าน ไม่ปกติในขณะนั้น หน้ามีดวงบลง อันนั้นช่วงนั้นท่านก็รู้อัตว์ของท่านว่าเหตุผลเหตุการณ์เป็นอย่างไร ฟังแล้วก็มิเหตุมีผล แต่แล้วช่วงระยะนี้ก็คงไม่มีปัญหาอะไร

ที่เป็นห่วงก็อย่างว่าแหละ ครูบาอาจารย์ทุก ๆ องค์ เป็นหลักใจของชาวพุทธ ตลอดถึงพระสงฆ์องค์เณร แม่ชานางชี อุบาสก อุบาสิกา ถ้าหลักใจนี้ไม่เข้มแข็ง ทำให้เกิดวิตกกังวลกับครูบาอาจารย์ที่เป็นหลักใจแต่ละภาค ๆ ทั้งภาคนี้ก็มีหลวงปู่สาครเป็นหลักใจ

พระสงฆ์องค์เณรในท้องถิ่นตามป่าตามเขาก็มียุหลายท่านหลายสำนัก โดยเฉพาะหลักใจของครูบาอาจารย์ฝ่ายกรรมฐานภาคปฏิบัติ ก็อย่างว่านั่นแหละอย่างที่พวกเรา รู้ ๆ อยู่ องค์หลวงตาบ้านตาดก็เพิ่งสิ้นอายุไป นอกจากนั้นก็ไม่มีใครแล้ว ถึงจะมียังมีชีวิตอยู่ อายุท่านก็มากแล้ว ทำประโยชน์ปลุกความสำนึกให้ชาวพุทธรู้ตัวในทางภาคปฏิบัติ พระสงฆ์องค์เณร ญาติโยม ที่เป็นกำลังใจส่วนนั้นก็จะน้อยไป ๆ หดไป ๆ มันเป็นกฏธรรมชาติ ก็เหลือรุ่นลูก รุ่นหลาน รุ่นน้อง รุ่นหนุ่ม สืบทอดเป็นกำลัง เป็นหลักใจของพี่น้องชาวพุทธทั่วประเทศทุกภาคในประเทศไทย แล้วจากนั้นเหลือรุ่นลูก รุ่นหลาน รุ่นน้อง รุ่นหนุ่ม ตรงนี้แหละ

โดยเฉพาะหลวงปู่สาครก็เคยอยู่ด้วยกันกับหลวงปู่ฝั้นกับเรา แต่เราเป็นรุ่นพี่ท่าน เกี่ยวโยงเกี่ยวเนื่องเกี่ยวข้องกันมา ส่วนมากก็รู้ ๆ อยู่ ฉะนั้น การที่อาตมา มาคราวนี้ อยุ่อย่างที่มีความตั้งใจมา กุศลเจตนามาอย่างที่ว่านี่ เป็นห่วงในสิ่งที่ควรเป็นห่วง เพราะท่านเป็นครูบาอาจารย์พอที่เป็นหลักใจของพี่น้องชาวพุทธ นอกจากนั้นแล้วก็ไม่ มีอะไรมาก ส่วนที่จะมาเสริมกำลังใจช่วยกัน เสริมกำลัง

ใจ คือ พระสงฆ์องค์เจ้า แม่ขาว นางชี อุบาสก อุบาสิกา

สถานที่ที่พวกเราอยู่ นึกถึงหลักคำสอนของ พระพุทธเจ้า อุปัชฌาย์อาจารย์ทุกองค์ พวกเราบรรพชา อุปสมบทจากท่านเสร็จแล้ว ท่านซึ่งที่อยู่ของผู้ปฏิบัติ ท่านซึ่งเข้าป่า ตามถ้ำ เจือมผา ป่าเขา รุกขมูลร่วมไม้ ถ้านึก ถึงตรงนี้เป็นหลัก พวกเราบรรพชาอุปสมบทแล้ว นู่น ที่ อยู่ของพวกเรา รุกขมูลร่วมไม้ ตามถ้ำ เจือมผา ป่าเขา ทำไม ท่านถึงซึ่งเข้าป่า พระสงฆ์องค์เณร รุ่นน้อง รุ่นหนุ่ม รุ่นลูก รุ่นหลาน ตลอดถึงแม่ขาว นางชี อุบาสก อุบาสิกา คำสอน ของพระพุทธเจ้าสอนความสุข เกิดความสุขแบบธรรมชาติ ไม่ต้องแอบอิงอาศัยปัจจัย ๔ เหมือนชาวโลกชาวบ้าน

ความสุขธรรมชาติเกิดจากอะไร จากที่ท่านบอก อานิสงส์ของศีล **สี่เลน สุขดี ยนฺติ** ผู้ใดเห็นคุณค่าการเว้น จากความชั่ว ตามฐานะตามหน้าที่ชาวบ้านชาวโลก ก็คือ ศีล ๕ นั้นเอง แต่ละข้อ ๆ เป็นที่มาเป็นที่เกิดแห่งปัญหา ถ้าตั้งใจมาฟัง ตั้งใจศึกษาวิเคราะห์ในเหตุในผล เกิดความ ยินดีพอใจเหตุผลคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่ละสิกขาบท ลงท้ายเวรกรรมนี้ ๆ จะเป็นศีล ๕ จะเป็นศีล ๘ ภาษา

เราความหมายก็คือ ให้พากันหลีก ให้พากันเลี่ยง ให้พากัน
เว้นในสิ่งที่พระพุทธเจ้าห้าม จะเป็นศีล ๕ หรือศีล ๘ ศีล
๑๐ ถ้าตั้งใจวิเคราะห์ในเหตุในผล มีศรัทธาความเชื่อ
มุ่งมั่น เราต้องการความสุขแบบธรรมชาติ เราจะเข้มงวด
กวดขัน ตั้งสัจจะอธิษฐาน โดยเฉพาะไม่กีวันข้างหน้า
จะถึงฤดูกาลเข้าพรรษาแล้ว

ฤดูกาลเข้าพรรษาเป็นฤดูกาลที่จะตั้งใจตั้งใจ นี้ก็ถึง
หลักคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นที่เกิดแห่งความสุขทาง
จิตใจ อันนั้นคือการมาตั้งสัจจะ พอที่จะเข้าวัดได้วันพระ
รักษาศีล ๕ รักษาศีล ๘ ญาติโยมถ้าตั้งสัจจะอธิษฐาน
ได้ เป็นฤดูกาลที่จะยกฐานะจิตใจของพวกเราเข้าสู่ความสุข
ที่เกิดจากศีลจากธรรม อย่างนักบวชที่บวชอยู่แล้ว แม่ขาว
นางชี ตลอดถึงพระสงฆ์องค์เณร ตั้งสัจจะอธิษฐานทำความ
 پاکความเพียร เติบงกรรมภาวนา ตั้งใจทำความเพียร
ด้านจิตใจ รักษาจิตใจ

ทำไมพระพุทธเจ้าหรือครูบาอาจารย์สอนให้พวกเรา
เข้าใจตรงนี้ ฉะนั้น การได้ยินได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า
มีเหตุมีผล พวกเราบวชเข้ามาก็จริงอยู่ แต่จิตใจของ

พวกเรา ความหนักแน่นเรื่องข้อปฏิบัติ เรื่องศีลเรื่องธรรม
นั้นยังอ่อน กำลังของศีลยังอ่อน กำลังของธรรม สัจจะธรรม
ศรัทธาธรรม วิริยะธรรมยังอ่อน อันนั้นคือกำลังส่วนที่มัน
เป็นทุกข์เป็นโทษมีมากอยู่

อะไรคือกำลังส่วนที่เป็นทุกข์เป็นโทษ พระพุทธเจ้าสอน
ว่ากิเลส โลก โกรธ หลง ตัณหา โดยเฉพาะนักบวช
แม่ขาว นางชี อุบาสก อุบาสิกา ตั้งใจตั้งสัจจะมารักษาศีล
๘ ตลอดถึงพระสงฆ์องค์เณร ศีล ๘ เป็นวาระที่ยกจิตใจ
ให้เหนืออารมณ์ของตัณหา ของกิเลส ของกิเลส ของตัณหา
อารมณ์ของตัณหา พระพุทธเจ้าสอนว่า มนุษย์คนเรา
ทุกชาติชั้นวรรณะ ทุกเพศ ทุกวัย ถึงจะเพศบรรพชา
อุปสมบทแล้วก็ตาม แต่จิตใจนั้นยังมีกิเลส ยังมีตัณหาอยู่

กิเลสมีอารมณ์ของความโกรธ มีอารมณ์ของความโลภ
มีอารมณ์ของความหลง ก็พึงแต่เชื่อมั่นเป็นไร แต่ละ
อย่าง ๆ โลก โกรธ หลง เป็นสิ่งที่ไม่ดี

นอกจากโลก โกรธ หลง มีในใจของพวกเราแล้ว
ตัณหาสินี ตัณหาทานแบ่งไว้ ๓ ประเภท ชื่อแต่ละชื่อมีใน

ใจของเราทุกท่าน ทุกองค์ ทุกคนนั้นแหละ อันนั้นคือ
กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

กามตัณหา ภาษาเราคืออารมณ์เพศ พวกเราบวชเป็น
แม่ขาว นางชี พระสงฆ์องค์เณร แต่กิเลสทั้งหลายตัณหา
ทั้งหลายมันไม่ได้บวชกับพวกเรานะ ต้องย้ำตรงนี้
ปลุกความสำนึกมีสติตรงนี้ กามตัณหาอารมณ์เพศ อันนี้
อันหนึ่ง

ตัณหาที่ ๒ ภวตัณหา ความอยากได้ใคร่ดี ชื่อเสียง
เกียรติยศศักดิ์ศรีเหมือนชาวโลกเขา ถ้าต้องการถ้า
หวังลักษณะนี้ ในความรู้สึทางจิตใจของพวกเรานั้น
อารมณ์ลักษณะนี้มันเป็นอารมณ์ของตัณหาความทะเยอ
ทะยานอยาก

ตัณหาที่ ๓ วิภวตัณหา พวกเราไม่ต้องการในสิ่ง
ที่เราเราเลี้ยงไม่ได้ แต่พวกเราไม่ต้องการ อันนั้นคือ
ความแหม่ความแก่ ความเป็นโรคเป็นภัย เจ็บไข้ได้ป่วย
จนถึงที่สุดการล้มการตาย พลัดพรากจากทุกคนและ
สิ่งของที่เราไปให้ความหมาย พวกเราเลี้ยงสิ่งเหล่านี้เลี้ยง

ไม่ได้ พระสงฆ์องค์เณรเลี้ยงไม่ได้ ทุกคนถึงตรงนั้นต้อง
เจอกันแน่ แม่ขาว นางซี หรือญาติโยมทุกคนเลี้ยงไม่ได้
ในสิ่งที่เราเลี้ยงไม่ได้ แต่เราไม่ต้องการ มันมีความรู้สึกกังวล
ทางจิตใจ มันเป็นทุกข์

แล้วกระนั้น ตัณหาทั้งสามมันมาประสานกับกิเลส
โลภ โกรธ หลง ตรงนี้เองเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ฉะนั้น
สิ่งที่จะระงับดับและเป็นเครื่องแก้เครื่องชำระกิเลสทั้งหลาย
ตัณหาทั้งหลาย ไม่ใช่เรื่องอื่น คือเป็นอันดับแรก สมาธิ
เป็นอันดับที่ ๒ ปัญญาเป็นอันดับที่ ๓

ฉะนั้น บรรพชาอุปสมบทแล้ว อุปัชฌาย์อาจารย์
ถึงสั่ง รุกขมุลเสนาสน์ นิสสัย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาว
ซีว อุตฺสาโห ภาณิโย บรรพชาอุปสมบทแล้ว โนน ที่อยู่
ของพวกเธอ ตามถ้ำ เจื่อมผา ป่าเขา รุกขมุลร่มไม้

สถานที่พวกเราอยู่เดี๋ยวนี้ขณะนี้ โดยเฉพาะวัดเวฬุวัน
ของพวกเราสมบูรณ์แบบ การอยู่ในป่าในเขาแบบนี้มัน
ไม่มีอะไรที่จะมาเป็นการส่งเสริมอารมณ์ของกิเลส โลภ
โกรธ หลง ให้ฟุ้งฟุ้งขึ้นมา ไม่มีเรื่องอะไรที่จะมาเสริมตัณหา

กามตัณหา อารมณ์เพศ ภวตัณหา ความอยากได้ใคร่ดี
ชื่อเสียงเกียรติยศ ให้มันพุ่งขึ้น ๆ

แล้วกระนั้น ถึงจะไม่มีอะไรเป็นตัวเสริม แต่ความเป็นธรรมชาติกิเลส โลก โกรธ หลง ตัณหา มันมีในใจ พระพุทธเจ้าจึงสอนให้พวกเราฉลาดรู้ตัว บวชก็จริงอยู่ เมื่อ บวชเข้ามาแล้ว ให้ใจของพวกเราอยู่กับอะไรที่นี้ มันไม่เหมือนทางโลก ฉะนั้น จึงให้อยู่ในลักษณะของศีล ของสมาธิ ของสติ ของปัญญา เรียนรู้ตรงนี้ ฉะนั้น นักบวช เราที่จะหนีจากอารมณ์เรื่องกิเลสตัณหา แม่ขาว นางชี พระสงฆ์องค์เณร เรื่องกิเลส เรื่องตัณหา ให้มันรู้ตัวว่า เราจะฝึกความสำนึกด้านจิตใจของพวกเราให้อยู่ในลักษณะของศีล ของสมาธิ สติปัญญา เป็นแนวทางปฏิบัติ ปฏิบัติอยู่ภายในจิตใจ พวกเราจะหั่งใหม่หั่งเก่า ให้เรียนรู้ตรงนี้อาไว้

สถานที่อยู่ตามป่าเป็นสถานที่ที่พวกเราจะเรียนรู้ และฝึกลักษณะของศีล ของสมาธิ ของสติปัญญา เป็นเครื่องอยู่ เป็นข้อปฏิบัติ ท่านบอกอานิสงส์แล้ว ถ้าศีลถึงใจ ใจถึงศีล อำนาจของศีลไม่ว่าเฉพาะที่นักบวช แม้

ชาวบ้านท่านก็บอกอานิสงส์ว่า **สีเลน สุขดี ยนฺติ** มีความสุขแบบธรรมชาติ ไม่มีปัญหาในชีวิต ไม่มีปัญหาในครอบครัว ไม่มีปัญหาท่ามกลางของสังคม นี่สำหรับชาวบ้าน

ยิ่งนักบวชพวกเรา ความสุขแบบธรรมชาติ ท่านเสริมลักษณะของศีลขึ้นอีก ๒ นัยยะ

อันดับแรก คือเว้นจากความชั่วตามสิกขาบทนั้น ๆ แหละ ศีล ๘ ห้ามอะไร ศีล ๑๐ ห้ามอะไร ศีล ๒๒๗ ห้ามอะไร ให้สนใจดูเถอะตรงนี้ ศีลกาเถอะ สิ่งที่ท่านห้ามเป็นศีล ที่ว่าศีลนั้นเป็นที่เกิดแห่งทุกข์แห่งโทษ เป็นที่ส่งเสริมกิเลส โลภ โกรธ หลง ส่งเสริมตัณหาอย่างที่ว่านั้นให้มันมีกำลังพุ่งขึ้น ๆ จิตใจมันก็เป็นทุกข์ ฉะนั้น การศึกษาเรื่องลักษณะของศีลจึงเป็นหน้าที่ของพวกเรา ทุกท่านทุกองค์ พระสงฆ์องค์เณร แม่ขาว นางชี ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗

นอกจากสิกขาบทแล้วก็คือ **อันดับที่ ๒** ญาณสังวร ญาณ ญาณ "ญาณ" คือความรู้ ความรู้คือใจ ที่เรายังไม่รู้

นั่นล่ะ ให้ได้ยินได้ฟังจากครูบาอาจารย์ เหมือนอย่างที่เราทุกคนกำลังฟังข้อปฏิบัติเรื่องศีลจากหลวงปู่กำลังอธิบายให้เราฟัง ญาณสังวร ญาณ ญาณ "ญาณ" คือความรู้ ความรู้คือญาณ ญาณคือความรู้

อย่าไปเข้าใจว่า ญาณ ฌาน ฌาน ญาณ นี่เป็นความรู้ เป็นคุณธรรมของพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้า อย่าไปเข้าใจอย่างนั้นอย่างเดียว สำหรับเรายังเป็นสามัญชนเป็นปุถุชน ไม่ควรจะมีญาณ มีฌาน มีฌาน มีญาณ อย่าไปเข้าใจอย่างนั้นนะ

แต่เป็นภาษาเรา "ญาณ" คือความรู้ **ความรู้คือใจของเราที่นั่นแหละ** แล้วความรู้ในเหตุในผล เหมือนอย่างหลวงปู่เอาคำสอนของพระพุทธเจ้าที่พระองค์รู้ด้วยญาณด้วยฌาน เอาคำสอนนั้นมาเสริม สอนให้ใจของพวกเราที่เป็นธาตุรู้อยู่แล้ว ให้รู้ให้เข้าใจตามคำสอนพระพุทธเจ้าว่า ญาณหมายถึงลักษณะนั้น ฉะนั้น คำว่า "ญาณ" คำนี้ก็ คือความรู้ คือใจ

พระพุทธรูปเจ้าสอนว่าให้สังวร ให้ระวัง ญาณสังวร ระวัง ระวังอารมณ์ อารมณ์แต่ละครั้งแต่ละคราว แต่ละวัน แต่ละเวลา กลางวัน กลางคืน มันมีอารมณ์อะไรเกิดขึ้น

ถ้าเป็นอารมณ์ของกิเลส หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน รำคาญ ไม่ยินดี ไม่พอใจ หรือว่าอะไรทุกอย่าง เกิดความยินดีพอใจ ไม่มีขอบไม่มีเขต แบบลักษณะโลก ๆ เข้าไปผสมกับตัณหา ความทะเยอทะยานอยาก กามตัณหา อารมณ์เพศ

ความล้านี้ตรงนี้มันคิดขึ้นปรุงขึ้น คิดขึ้นปรุงขึ้น เอาญาณคือความรู้นี้มาดู เอ นี่มันผิดแล้ว ระวังสิ รักษาสิ เรียกว่าสังวร คือระวัง อย่าให้กิเลสตัณหาพาจิตของเรา นี้ก็คิดอย่างนั้น ระวังตรงนี้ หลีกตัวนี้ เลี่ยงตัวนี้ ระวังตรงนี้ อันนี้หน้าที่ของพวกเขา

เมื่อพวกเราระวังตรงนี้ ให้ใจของเราอยู่ใน ลักษณะของศีล กิริยาของศีล ลักษณะของศีล **อันดับที่ ๓** เป็นกิริยา เป็นลักษณะ เป็นเครื่องอยู่ของใจ อันนั้นคือ ศีล ความปกติกาย ปกติใจ ฟังแล้วก็ดูในใจทันทีเลย ลักษณะของใจ เออ ศีลคือความปกติใจ เราตั้งใจขึ้นมา

ดูความปกติ ทำความปกติของใจให้มันเกิดขึ้น คีลคือความ
ปกติใจ ให้มาเรียนรู้ตรงนี้

ถ้าใจคิดวุ่นวายจะมากจะน้อยผิดแล้ว นั่นมันเป็น
อารมณ์ของกิเลส เป็นอารมณ์ของตัณหาแล้ว ฟุ้งซ่านแล้ว
มันผิด คีลคือความปกติใจ ปกติกาย ปกติใจ ใจปกติ
อารมณ์ดี อารมณ์เป็นปกติ นี่ลักษณะนี้ขึ้นมา นอกจาก
คีลคือความปกติ คีลคือความเรียบร้อย ใจของเรามีอารมณ์
ดีเป็นปกติ อารมณ์ความรู้สึกอันนั้นก็เรียบร้อย มันไม่มีเรื่อง
ไม่มีปัญหา ไม่มีความกังวล ความหมายนะ

ความเรียบร้อยมีที่ใดก็เกิดความงามขึ้น ความดีความ
งามขึ้น ใจดี ใจงาม ใจเรียบร้อย ใจเป็นปกติ เราฝึกอันนี้
ต่างหาก ปฏิบัติอันนี้ต่างหาก รักษาอันนี้ต่างหาก ก็ฟังซิว่า
ดี งาม เรียบร้อย มันไม่ใช่เรื่องของอารมณ์ของกิเลส กาม
ตัณหา อารมณ์เพศ ภาวตัณหา อยากได้ใคร่ดี ชื่อเสียงเกียรติ
ยศศักดิ์ศรีความดีเหมือนชาวโลก เป็นคนละเรื่องกัน

ฉะนั้น ที่อยู่ สถานที่ฝึก สถานที่ปฏิบัติ อย่าง
พวกเรานั่งอยู่ในนี้ วัดของเราเป็นสถานที่เหมาะสมเรียนรู้

สำหรับข้อปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าสอนเรื่องศีล เรื่องสมาธิ สติ ปัญญา ต้องดูในลักษณะฝึกใจให้อยู่ในลักษณะของศีล อย่างที่ว่า

เมื่อเราอยู่ในลักษณะของศีล เราจะเห็นความเป็นธรรมชาติ **สีเลน สุขตี ยนฺติ** ใจถึงลักษณะของศีล ลักษณะของศีลเข้าถึงใจ ใจของแต่ละท่านแต่ละองค์ แต่ละคน เว้นจากอารมณ์ของกิเลสตัณหา ฝ่ายหยาบ ฝ่ายชั่ว มันจะมีความสุข เยือกเย็น สงบร่มเย็น ความสุขแบบธรรมชาติ ตรงนี้จะเป็นพื้นฐานของการฝึกสมาธิ

ความสุขลักษณะของศีลนั้นยังไม่มีพลัง ยังไม่มีกำลังพอนะ เอาศีลเป็นพื้นฐาน ท่านเปรียบเหมือนก้อนหินแผ่นหิน สี่ล - คีลา ความปกตินั้นเรามาฝึกให้มีความหนักแน่น เหมือนก้อนหินแผ่นหิน ฝนตกมาแดดมาทุกทิศทุกทาง ก้อนหินแผ่นหินไม่สะทกสะท้าน ไม่หวั่นไหว ตัวสี่ล - คีลา เปรียบเหมือนก้อนหิน เรามาเรียนรู้ลักษณะนี้ ทำใจของเราลักษณะนี้ เอาศีลเป็นอารมณ์ ลักษณะของศีลอย่างที่ว่า สีลานุสสติ อนุสสติเครื่องระลึก ให้ใจของเราหนัก มีลักษณะนั้นเป็นเครื่องอยู่ วิหารธรรมเครื่องอยู่ ส่วนประกอบให้เกิด

ความหนักแน่นเป็นสมาธิไปได้ เมื่อเราตั้งใจเอาศีลเป็น
พื้นฐาน ความปกติดีของใจ อารมณ์ดี อารมณ์เรียบร้อย
เป็นปกติ นี่เป็นพื้นฐาน

ตัวอย่างที่พระพุทธเจ้า เห็นได้ชัดเลย ถ้าหากพวกเรา
ศึกษาแล้วก็โน้มเข้ามาเป็นตัวอย่างที่พวกเราจะทำตามองค์
ศาสดา หรือทำตามสาวกสาวิกา เพราะพระพุทธเจ้านั่งสมาธิ
สมัยพระพุทธเจ้าเริ่มฝึก เริ่มนั่งสมาธิ จิตใจหรือพระทัย
ของพระองค์ท่านก็เป็นสามัญชนเป็นปุถุชนธรรมดาอันแหละ
มีอารมณ์ของกิเลส มีอารมณ์โลภ โกรธ หลง ฆาตัตถหา
วิฆาตัตถหา กามัตถหา แบบเดียวกับพวกเรา แต่ในเมื่อ
พระองค์ด้วยบุญญาบารมีของพระพุทธเจ้า ในขณะที่จะนั่ง
ฝึกสมาธิ ความรู้ที่พระองค์เคยได้ผ่านมาเห็นคุณค่า

ถ้าดูตามพุทธประวัติ ในเมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์
พระพี่เลี้ยงเอาพระองค์ท่านตามพระราชบิดาไปประกอบ
แรกนาขวัญ ตามขนบธรรมเนียมประเพณี พระองค์นั่งอยู่
องค์เดียวเงียบ ๆ ใต้อ้อมไม้ ด้วยบุญบารมีนั้นเห็น
เงียบ ๆ ไม่ได้คิดอะไรมาก ฆาตนาบารมีสร้างบารมี
มากำหนดตั้งใจดูลม กำหนดดูลม เห็นคุณค่าตรงนั้น

ไม่ได้ส่งจิตส่งใจไปที่อื่น สมาธิความสงบ เห็นความเป็น
อัจฉรย์ อัจฉรย์เห็นได้ชัดทางตา พระองค์นั่งอยู่ใต้อ
ร่มไม้ ตามปกติธรรมดาตามวันบ่าย ร่มมันก็เอียงไป อันนี้
ร่มยังเที่ยงตรงอยู่นั้น เห็นเป็นความอัจฉรย์ นี่ถือว่าบารมี
ความดีที่สร้างมา เรียบจากพระพุทธเจ้าก่อน

จนเมื่อพระองค์บรรพชาอุปสมบท อายุ ๒๐ กว่าปี
ขนาดเชื่อชาติเป็นเจ้าฟ้ามหากษัตริย์ออกปฏิบัติ ที่ใจของ
พระองค์จะเป็นสมาธิ เห็นความสุขแบบธรรมชาติ มารำลึก
นึกถึงตรงนั้นแหละ เห็นความเป็นอัจฉรย์เรื่องชีวิตกับลม
ชีวิตจะอยู่ได้ก็เพราะลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ฉะนั้น
คุณค่าของลมหายใจเข้าได้ ลมหายใจออกได้ จึงเป็นสิ่งที่
ประเสริฐในชีวิตของมวลหมู่มนุษย์ทั่วโลก แล้วตัวเองด้วย
ฉะนั้น เมื่อหมดลมเท่านั้นแหละ ชีวิตก็หมดไม่มีความหมาย
พระพุทธเจ้าก็เลยมีสัญชาติญาณว่าสิ่งที่เลอเลิศประเสริฐ
ของลม นอกจากคุ้มครองหรือรักษาชีวิตของเราไว้ได้ น่าจะ
มีความเป็นอัจฉรย์เหนือกว่านี้อีก มีความมั่นใจตรงนั้น

พระองค์เลยมากำหนดรู้ ลมหายใจเข้าก็รู้ ลมหายใจ
ออกก็รู้ ไม่ได้คิดกังวลเรื่องอื่น ตั้งสติ ผีกลสติ ตั้งสติ ผีกล

สติ เอาจมหายใจเข้า เอาจมหายใจออกนั้นเป็นเครื่อง
กำหนดรู้ ในขณะที่เดียวกันก็หักห้ามแนวความคิดเรื่องอื่น
เห็นความเป็นอัศจรรย์อีกละสิ จิตสงบ หรือพระทัยของ
พระองค์ท่านสงบ เป็นสมาธิแนบแน่น เห็นความเป็น
อัศจรรย์ความสุข ชีวิตที่เคยผ่านมาไม่มีความสุขประเภท
ไหนจะมีความสุขเลอเลิศประเสริฐธรรมชาติเท่ากับจิต
สงบนี้ **นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ**

วัยน้อง วัยหนุ่ม วัยลูก วัยหลาน พระน้อง พระหนุ่ม
พระลูก พระหลาน แม่ขาว นางชี สิ่งที่พระพุทธรเจ้าสอน
เห็นคุณค่าจากการฝึก สิ่งที่พระองค์ฝึกก็อย่างที่ว่า น้อม
เข้ามาสู่เราในสถานที่ของพวกเรา ก็อยู่ในสถานที่ตามป่า สงบ
ขบเจียบบแบบธรรมชาติ ถ้าเมื่อพวกเราตั้งใจ ตั้งสติ เอาใจ
ของพวกเราอยู่ในลักษณะของศีล ศีลคือความปกติกาย
ปกติใจ อารมณ์ดี อารมณ์เรียบร้อย

สิ่งเหล่านี้เกิดเองไหม ไม่เกิด เป็นเองไหม ไม่เป็น เมื่อ
เรียนรู้แล้ว นี่คือการฝึกปฏิบัติ ปฏิบัติใจ เมื่อปฏิบัติใจมี
ลักษณะความเป็นปกติดี อารมณ์ดี เรียบร้อยเป็นพื้นฐาน
ต่อไปจะได้ฝึกสมาธิ เหมือนอย่างที่พระพุทธรเจ้าทำเป็น

ตัวอย่าง แล้วก็เห็นคุณค่าสอนพวกเรา

การกำหนดดูลมหายใจเข้าก็รู้ ลมหายใจออกก็รู้ เรียก อานาปานุสสติ กำหนดลมหายใจเข้าก็รู้ ลมหายใจออกก็รู้ ลมหายใจอันนี้ไม่ใช่มีแต่พระพุทธเจ้า สติเครื่องระลึก รู้ เรียนรู้ว่าลมออกลมเข้า พวกเราก็มีด้วย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ลักษณะนี้ สอนบรรดามนุษย์ทั้งหลายครั้งพุทธกาล เป็น สาวกสาวิกา สำเร็จเป็นพระอรหันต์ เกิดเป็นพลังของสมาธิ สติปัญญา นับไม่ถ้วนประมวลงไม่จบ ฉะนั้น พระน้อง พระหนุ่ม พระลูก พระหลาน แม่ขาว นางชี เชื้อเถาะตรง นี้ในสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน ครั้งพุทธกาลบรรดาสาวกสาวิกา ฟัง แล้วนำไปปฏิบัติ สำเร็จเป็นพระอรหันต์นับไม่ถ้วน ประมวลงไม่จบ

แล้วคำสอนการปฏิบัตินี้ พระพุทธเจ้าก็สอนเป็นอภิลิโกธรรม คือไม่เลือกกาล ไม่เลือกเวลา ครั้งพุทธกาล กำหนดลมหายใจได้ดี ใจเป็นสมาธิ แม้ปัจจุบันในขณะนี้ ลมหายใจพวกเราก็มีอยู่ พวกเราออกบวชเหมือนครั้ง พุทธกาล ออกบวชคือหลีกเลี่ยงจากที่เกิด ที่ไปที่มาของกิเลส ของตัณหานั่นเอง กิเลสตัณหามันก็ไม่มีสิ ไม่ใช่ว่าจะมีแต่

ครั้งพุทธกาล ปัจจุบันกาลอันเดียวกัน ฉะนั้น สิ่งที่ พระพุทธเจ้าสอนนั้นเป็นอกาลิโกธรรม ไม่เลือกกาล ไม่เลือก เวลา มีสมบูรณ์ ในปัจจุบันก็มี

เชื่อเถอะ นำฝึกเถอะตรงนี้ พระน้อง พระหนุ่ม พระลูก พระหลาน พระที่กำลังฝึกใหม่บวชใหม่ ตั้งใจเถอะ เมื่อเฝ้าพวกเราตั้งใจฝึก ตั้งใจปฏิบัติ **ความสุขธรรมชาติ** ที่เกิดจากพลังของศีล มันจะเห็นความสุข เป็นอิสระ เสรีภาพภายในจิตใจ ไม่วิตกไม่กังวล จิตใจเป็นปกติดี อารมณ์ดี อารมณ์เรียบร้อย นั่นลักษณะของศีล ลักษณะนี้ เป็นพื้นฐานที่จะทำให้เป็นสมาธิ คือความสงบอารมณ์ของ กิเลสตัณหา มันจะสงบได้ก็มาตุลมหายใจเข้า ลมหายใจ ออก เหมือนอย่างที่เราเรา นั่งอยู่ที่นี่

แต่จริตนิสัยแต่ละท่านแต่ละองค์ก็อย่างว่า แนวทาง ปฏิบัติภาคปฏิบัติกรรมฐานสายหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น บาง ท่านบางองค์ท่านก็เอาพุทโธมาเป็นส่วนประกอบภาวนานี้ก ภาวนา เอานึกพุทโธ ๆ แทนการตุลมหายใจ เครื่องระลึก นี้ก็ถึงตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า พุทธานุสสติ ระลึกถึง พระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์อันนี้ก็ได้อั ธัมมานุสสติ สังฆานุสสติ

สีลานุสสติ นอกจากอานาปานุสสติ แนวทางที่บรรดาครู
อาจารย์ที่ท่านฝึกท่านปฏิบัติมา ท่านเห็นคุณค่า เห็น
ประโยชน์ นอกจากกำหนดดูลมหายใจเข้า ดูลมหายใจออก
รู้อานาปานุสสติ จะมานึกพุทโธ พุทธานุสสติ จำลึคนึกถึง
พระพุทธรูปเจ้า พุทโธ ๆ อยู่ในความรู้สึกทางใจ ตั้งสตินี้
บางท่านบางองค์บางคนมีนิสัยสร้างความคิดมาลักษณะนี้
นึกถึงพุทโธ ๆ เป็นส่วนประกอบเพื่อให้ใจมีความสงบ
ตั้งมั่นเป็นสมาธิ อันนี้ก็เป็นไปได้ ไม่ต้องสงสัย หรือจะนึก
ธัมโม ๆ สังโฆ ๆ เป็นลักษณะเดียวกัน เปลี่ยนวิธีสิ่งที่
เรานำมานึกเฉย ๆ แต่การนี้ก็คือนึกตั้งสติให้อยู่จุดนั้น
จุดเดียวเฉย ๆ

ฉะนั้น แต่ละอย่าง ๆ พวกเราสามารถทำได้นะ จะนึก
พุทโธ พวกเราก็นึกได้ จะนึกธัมโม พวกเราก็นึกได้ จะนึก
สังโฆ พวกเราก็นึกได้ ในสิ่งที่พวกเรานึกได้นี้ ก็แสดงว่า
คำสอนของพระพุทธรูปเจ้า สอนเพื่อเข้าสู่มรรคสู่ผลนั้นยัง
สมบูรณ์อยู่ เชื้อเถอะตรงนี้

ถ้าเพื่อพวกเรามีความเชื่อมั่น หน้าที่ของพวกเรา
กลางวันกลางคืนยืนเดินนั่งนอน ถ้าเพื่อไม่มีภาระหน้าที่

การงานอะไร หลบเข้าหาที่ทางจงกรม หลบเข้าหาที่นั่งภาวนา
กุฎิของใครของเรา ฝึกอันนี้ ฝึกใจอย่างที่ว่า ฝึกใจ
อย่างที่ว่าคือทำความเพียรด้านจิตใจ ตั้งสติทำความเพียร
ด้านจิตใจ อันนี้คือหน้าที่ของพวกเรา

ทำความเพียรด้านจิตใจเพื่ออะไร เพื่อที่จะให้ถึง
จุดหมายปลายทางที่พระพุทธเจ้าสอนสุขสมบัติ มนุษย์
สมบัติพวกเราผ่านมาเจอมาเจอความเป็นสมบัตินุษย์
สมบัติแล้ว สมบัติที่ ๒ เหนือขึ้นไปกว่านี้ก็สวรรค์สมบัติ
ถ้าเมื่อพวกเรามีความมั่นใจ เชื่อมั่นตามหลักคำสอนของ
พระพุทธเจ้าเรื่องสุขสมบัติ พระพุทธเจ้าสอนว่า ความสุข
เลอเลิศประเสริฐสุดจุดหมายปลายทางนั้นคือนิพพานสมบัติ
นิพพานสุข เกิดขึ้นเพราะพลังของศีล ของสมาธิ สติปัญญา
อันนี้คือเส้นทางของพวกเรา ตามคำสอนที่พระพุทธเจ้าสอน
เชื่อเถอะตรงนี้ ถ้าเราเชื่อวาสนาบารมีความดีของพวกเรา เรา
ทำลักษณะนี้ ความสุขมันเกิดขึ้น ความสุขธรรมชาติ

ขนาดที่หลวงปู่เองเคยได้ฝึก คุณธรรมไม่เลอเลิศ
ประเสริฐเหมือนอย่างที่ว่าก็จริงอยู่ แต่หลวงปู่ภูมิใจ อย่าง
ที่ฝึกอายุยังน้อยยังหนุ่ม อดอาหารทำความเพียร ๒ วัน

๓ วัน หรือ ๔ วัน ๕ วัน อดอาหารทำความเพียร ตามธรรมดาอดอาหารทำความเพียร ปกติถ้าไม่กินอาหาร ไม่ทานอาหาร มนุษย์คนเรามันจะทุกข์ขนาดไหน เอ้า ขนาดมือเดียวก็ไม่มีใครต้องการอยากจะทำแบบนั้นอยู่แล้ว อันนี้ไม่เอาอะไรเลย อดเลย ๒ วัน ๓ วัน ๔ วัน ๕ วัน เป็นอาทิตย์ มันจะเหนื่อยจะทุกข์ขนาดไหนถ้าแบบชาวบ้าน ธรรมดา แต่แล้วก็อย่างว่านะ ใจมันไม่ได้อยู่กับความเหนื่อย ความเมื่อย ความหิว เกิดจากอดอาหาร ผ่อนอาหาร มันอยู่กับลักษณะของศีลของธรรมอย่างที่ว่าให้ฟัง มันไม่ได้อยู่กับความเหนื่อย ความเมื่อย ความหิวนี้

ฉะนั้น อยู่กับลักษณะของศีลของธรรมตรงนั้น จึงได้นำเป็นตัวอย่างมาอธิบายให้พระน้อง พระหนุ่ม พระลูก พระหลานฟัง เกิดความรู้สึกว่าใจมันสงบอยู่ลักษณะนั้น ถ้าหากว่าร่างกายของตัวเองอยู่ได้ที่ไม่ฉันอาหาร แต่ในขณะเดียวกันมันสุขทางด้านจิตใจนะ ถ้าเผื่อร่างกายอยู่ได้ โอ้ย จะไม่กลับออกไปพิณทบาท ไม่ฉันอีก มาเคี้ยวให้เหนื่อยเปล่า

นี่ถึงลักษณะนั้นขึ้นมา ก็แสดงว่า เออ ความสุขแบบ
ธรรมชาติเกิดจากศีล เกิดจากสมาธิ มันเป็นความสุขที่
เลอเลิศประเสริฐกว่าความสุขแบบโลก ๆ เขาหากัน เขามี
เขาหาเป็นความสุขอยู่ในฐานะที่เปลี่ยนแปลงได้ง่ายแบบ
โลก ๆ แต่เขาก็ยังข้องยังติดไปยินดี สุขแบบธรรมชาติเป็น
สาระแก่นสาร จนถึงที่สุดเข้าสู่มรรคผลนิพพาน

พวกเรากำลังเดินทาง อย่าหยุด ถ้าเพื่อเป็นไปได้
ดำเนินตามเส้นทางนี้ไปเถอะ เพราะจุดหมายปลายทาง
ความสุขที่มนุษย์ทั้งหลายปรารถนารวมพวกเราเข้าด้วย
อันนั้นคือนิพพานสุข จุดหมายปลายทางอยู่ตรงนั้น

ยิ่งมาพิจารณาจิตใจเป็นสมาธิ พิจารณาในสิ่งที่มนุษย์
ทั้งหลายเขาติดเขาข้อง พิจารณาเรื่องการฉันทบิณฑบาต
ที่พวกเราสวด **อชช มยา ฯ** หลังทำวัตรเย็น หรือ
ปฐิสงขา โยนิโส ฯ ตอนทำวัตรเช้า นั้น หลวงปู่ฝั้นท่าน
อธิบายให้ฟัง อธิบายแล้วก็นำมาพิจารณา **ปฐิสงขา โยนิโส**
ปิณฑบาต ปฐิสเวามิ พิจารณาก่อนฉันทบิณฑบาต
ตัดอาหารใส่บาตรเสร็จแล้วให้พิจารณา

ตามหลักคำสอนท่านสอนว่า อาหารทุกอย่างรวมไป
ในบาตรนั้น แท้ที่จริงแล้วมันเป็นของปฏิกูล มันเป็นของ
โสโครก มันไม่เหมือนที่ชาวโลกชาวบ้านเอร็ดอร่อย
ถ้าพิจารณาตามคำสอนของพระพุทธเจ้า อาหารมันเป็น
ของปฏิกูล มันเป็นของโสโครก มันไม่ใช่ของเลี้ยงชีวิต
มันไม่ใช่ของที่ทำให้เกิดเอร็ดอร่อยในการใช้ ฉะนั้น เนื้อหา
ปฏิสงขา โยนิโส ปิณฑปาต ปฏิเสวามิ ปฏิสังขาพิจารณา
แล้ว โยนิโสมนสิการโดยอุบายที่ชอบ

จะชอบมาได้เพราะอะไร ให้พิจารณาเห็นตามความเป็น
จริงว่า อาหารไม่ใช่เป็นของเอร็ดอร่อย ไม่ใช่เป็นของที่
เลี้ยงชีวิต เป็นเพียง **ธาตุมตตโก** มันเป็นแต่เพียงธาตุ
ธาตุดิน อาหารทุกอย่างเป็นธาตุดิน **นิสฺสตุโต** ไม่ใช่ของ
เลี้ยงชีวิต ไม่ใช่ของสิ่งที่มีชีวิต ถ้าเป็นของเลี้ยงชีวิตคน
ไม่แก่ไม่ตาย **สุญฺญ** เป็นของเปล่า **สพฺโพ ปนาย**
ของทั้งหมดนั้นถ้ามองดูแต่ไกลอยู่ข้างนอกเหมือนของสวย
ของงาม น่าเอร็ดอร่อยอยู่ ค่านิยมแบบทางโลกชาวโลกเขา
อิม พอมาถึงตัวเรา **ปุตฺติกาย** **ปตฺวา** หลวงปู่ฝันอธิบายแล้ว
ก็นำมาพิจารณาสิ พอเข้าถึงตัวเราอาหารเข้าปากเคี้ยว
ออกมา เคี้ยวแล้วก็คายออกมา เป็นของปฏิกูลในขณะ

นั่นเลย เอาให้คนอื่นกินก็คงไม่กิน

หลังจากนั้นนำมาพิจารณาว่า อาหารหวานคาวทุกอย่างตามสภาวะความเป็นจริงมันเปลี่ยนไป มันจะต้องบูดต้องเน่า ต้องเน่าต้องบูด ต้องเหม็น เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะไม่ควรจะไปยินดีกับมัน มันเห็นแบบธรรมชาตินะ บางครั้งบางครั้งอาจฉันจะไม่ลง มันเห็นเป็นของปฏิกูลทางความรู้สึกนะ อันนี้แสดงว่าทางด้านจิตใจมันเห็นเป็นธรรมชาติ เกิดขึ้นแบบธรรมชาติ มันเป็นคนละเรื่องกับไม่ได้พิจารณา เมื่อไม่ได้พิจารณาเห็นอาหารประเภทนั้นเอร็ดอร่อย อันนี้เป็นเรื่องของโมหะ ความหลง เป็นเรื่องของตัณหาแบบโลก ๆ

ฉะนั้น ในเมื่อเราฝึกเราพิจารณา วาระจิตของเรา เข้าสู่ลักษณะของความเป็นศีลเป็นธรรม สติธรรม ปัญญา ธรรมมันเกิดขึ้น มันจะเห็นแบบธรรมชาติ ที่เกิดความเอือมระอาเบื่อหน่ายคลายจากสิ่งไปให้ความสมมติ ความหมายนั้นนะ มันเกิดขึ้นจากใจ ใจมันเกิด ถ้าใจมันเกิด เกิดขึ้นจากใจ เป็นเครื่องบ่งบอกสติปัญญาที่พระพุทธเจ้าสอน ใช้ความฉลาด อย่าไปหลง

ยิ่งมาพิจารณากรรมฐาน ๕ ที่อุปัชฌาย์สั่ง ในสถาน
ที่พวกเราเดินจงกรมนั่งสมาธิ ตามป่าตามดง อุปัชฌาย์
ท่านบอกท่านสอนกรรมฐาน ๕ **เกสา โลมา นขา ทนฺตา
ตโจ** พวกเราฝึกมาเรียนมา เรียนกับอุปัชฌาย์ด้วยกัน
ทั้งนั้น "เกสา" แปลว่า ผม "โลมา" แปลว่า ขน "นขา"
แปลว่า เล็บ "ทนฺตา" แปลว่า ฟัน "ตโจ" แปลว่า
หนัง อนุโลม โอ อันนี้มนุษย์โลกเขาต้องการว่ามันเป็น
สมบัติอยู่ในผู้หญิงผู้ชาย โลกเขาแต่งตรงนี้ให้เกิดเป็นของ
สวยของงาม ว่าเป็นผู้เป็นคน เป็นผู้หญิง เป็นผู้ชาย อนุโลม
ว่าตามเขา ผมก็อนุโลมว่าตามเขา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง
อนุโลมว่าไปตามโลก

แต่ที่นี้ถอยกลับสิ ปฎิโลม จากที่ว่า **เกสา โลมา นขา
ทนฺตา ตโจ** ถอยกลับ **ตโจ ทนฺตา นขา โลมา เกสา**
ถอยกลับเป็นการปฎิโลม ที่โลกทั้งหลายเขาว่าเป็นของที่
สวยงาม เป็นสาระแก่นสาร กลับมาพิจารณาสິงเหล่านี้
ไม่มีส่วนไหนที่เป็นของสวยของงามเลยที่นี้ เป็นของ
ปฎิกูลโสโครกทั้งนั้น ปฎิโลม ปฎิบัติถอยกลับ **ตโจ ทนฺตา
นขา โลมา เกสา** ปฎิโลมถอยกลับจากโลกทั้งหลาย
เขาให้สมมติว่าสวยงาม แต่ของเหล่านี้ไม่เป็นของงาม

นี่วาระจิตมันเกิดขึ้นจากพลังของศีลของสมาธินี่นะ จะกลายเป็นสติปัญญา รู้ตามความเป็นจริง ความเอือมระอา เบื่อหน่ายมันจะเกิดขึ้น แล้วพลังของโมหะ ความหลง ราคะ อารมณ์เพศ ส่วนนี้ไปชำระล้างมัน

ฉะนั้น พลังในส่วน ศีล สมาธิ ปัญญา นี้ ถ้าพวกเรา ทุกท่านทุกองค์ตั้งใจฝึก ตั้งใจปฏิบัติ เป็นอภิกัลป์กรรม ผลการปฏิบัติไม่เลือกกาล ไม่เลือกเวลา เชื่อเถอะ พระน้อง พระหนุ่ม พระลูก พระหลาน หรือพี่น้องญาติโยม

ถ้าเผื่อพวกเราฟังในแนวทางปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ ทุกองค์ท่านปฏิบัติอย่างนี้ ประชาชนญาติโยมก็มีความซึ่ง เออ เรามีเนื่อนาบุญแล้ว ที่ทำบุญใส่บาตรกับพระสงฆ์ องค์เณร ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เรามีเนื่อนาบุญที่สมบูรณ์ แล้ว เนื่อนาบุญตรงนี้ เราทำบุญน้อยมีอานิสงส์มากตามกาล ตามเวลา ยิ่งทำบุญมากยิ่งขึ้นมีอานิสงส์มาก ท่านเปรียบเหมือน ว่าข้าวเมล็ดหนึ่ง เมื่อเราหว่านลงไปเมล็ดเดียว เกิดขึ้นมา ต้นเดียว แต่ไปออกรวงก็เมล็ด เอ้า ข้าวเราใส่บาตร วันหนึ่งนั้นนับได้หมื่นก็เมล็ด ขนาดเมล็ดเดียวเกิดต้นขึ้นมา ออกรวง สมมติว่าเป็นร้อย ๆ เมล็ด

แล้วจะนั้น ที่พวกเราทำบุญใส่บาตร อย่าไป เออ
นี่เราทำบุญใส่บาตรน้อยไป อย่าไปคิดอย่างนั้น ยิ่งทำ
ทุกวัน ๆ ๆ ทำน้อยผลานิสงส์ก็มีมากอย่างที่ว่านั้น จะนั้น
พี่น้องญาติโยมผู้มีศรัทธาตรงนี้ พวกเราอยู่กับครูบาอาจารย์
ผู้ฝึกผู้ปฏิบัติ พระสงฆ์องค์เณรปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
พระพุทธเจ้าว่าเนื่อนาบุญของชาวโลก เป็นเนื่อนาบุญ
ของพวกเรา ภูมิใจเถอะ ภพนี้ชาตินี้ไม่เสียโอกาส
ไม่เสียเวลา

ในสถานที่ที่พวกเราอยู่ สถานที่ที่เหมาะสมแก่การฝึก
แก่การปฏิบัติ ขนาดที่พวกเรานั่งฝึกนั่งปฏิบัติอยู่ขณะนี้
ความเจ็บ ความปวด แสดงความทุกข์เห็นได้ชัดอยู่แล้ว
เหมือนไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนพวกเรา เหมือนไม่ใช่แข่งขาพวกเรา
เห็นไหม จริง ๆ แล้วจิตใจของพวกเรามันมาอาศัยอยู่กับ
กองทุกข์ไม่ใช่หรือนั่งอยู่กับกองทุกข์ นอนอยู่กับกองทุกข์
กินไปเลี้ยงกองทุกข์เอาไว้ ถ้าพิจารณาเข้ามาในแง่นี้แล้ว
โอ้อโฮ มันจะน่ายินดีพอใจอะไรกับมนุษย์คนเราทั่วโลก
ขนาดตัวของเรามันก็ทุกข์แบบนี้อยู่แล้ว

อันนี้แนวทางที่พวกเราควรจะศึกษา ควรจะเข้าใจ ตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า ตามโอกาสกาลเวลาของพวกเรา ให้พากันเข้าใจ เมื่อให้ข้อคิดเป็นคติเตือนบรรดา พระน้อง พระหนุ่ม พระลูก พระหลาน ตลอดถึงแม่ชานางชี ญาติโยม หน้าที่ของพวกเราควรจะมี ความภูมิใจอย่างไร ตามหน้าที่การทำบุญของพวกเราแต่ละครั้ง ๆ เห็นว่าพอสมควรแก่เวลา จึงขอยุติไว้เพียงแค่นี้

“ลักษณะความดีของใจ
คือ ทำใจให้ดี
นึกความดีในใจขึ้นมา”

ทฤษฎีเหนือเมฆ

การฟังมันมีประโยชน์ ฟังสิ่งที่มีประโยชน์ ไม่มีอะไรจะนอกเหนือไปจากฟังเรื่องธรรม หรือศีลธรรม อันอื่นเราฟังมามาก แต่ฟังเรื่องศีลธรรมนี้ รู้สึกจะมีเวลาฟังน้อย สิ่งอื่นพวกเราเข้าใจมามาก แต่เรื่องเข้าใจเรื่องศีลธรรมนี้เข้าใจได้น้อย สิ่งอื่นพวกเราเป็น พวกเรามีมามากแล้ว ส่วนเรื่องศีลเรื่องธรรมนี้ยังมีน้อย ยังเป็นกันน้อยอยู่

ฉะนั้น การฟัง ฟังสิ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งปัจจุบันและเบื้องหน้า คือฟังเรื่องศีลธรรม ธรรมอยู่ที่ไหน ศีลอยู่ที่ไหน ธรรมตรงนี้เป็นธรรมภาคปฏิบัติฟัง แล้วให้นำเข้ามาจิตใจของแต่ละท่านแต่ละคนนี้ ใจเรียกว่านามธรรม ส่วนร่างกายเรียกว่ารูปธรรม วาจาเรียกว่าวจีธรรม

ใจของเราเดี๋ยวนี้เป็นอิสระใหม่ ถ้าใจเป็นอิสระ ผลแห่ง
ความเป็นอิสระก็คือสบาย นอกจากสบายแล้ว ใจมี
ความสุข มีความสงบ อบอุ่น อันนี้เป็นผล เรียกว่าใจมี
ความเป็นอิสระ ฉะนั้น ตรงนี้ที่พวกเรามี แต่มันมีน้อย

เราต้องการมีความเป็นศีลเป็นธรรมให้มากขึ้น ๆ
เพื่อจะได้เกิดพลัง เกิดกำลัง กำลังของศีลของธรรมมีแล้ว
มีประโยชน์อย่างไร

อันดับแรก เราจะใช้พลังของศีลของธรรมไปต่อสู้
และไประงับสิ่งที่มันมาทำให้จิตใจของเราไม่เป็นอิสระ
นั้นนะ ภาษธรรมเรียกว่า กิเลส ตัณหา

ฉะนั้น ขึ้นชื่อว่ากิเลส ตัณหา มันมีกำลังควบคุม
จิตใจของพวกเรามาไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ ก็กัปกัลป้อนันตชาติ
แล้ว ใจพวกเรายู่ใต้อำนาจส่วนนี้ จิตใจของพวกเรา
จึงมีปัญหา จึงมีทุกข์ ทำให้เวียนว่ายตายเกิดในภพน้อย
ภพใหญ่ ยังดีเกิดในภพนี้ชาตินี้ เกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์

ภพอื่น ๆ ชาติอื่น ๆ ที่พวกเราเคยได้ผ่าน เคยได้
เป็นมา พี่น้องญาติโยมลูกหลานอย่าไปเข้าใจว่า ไม่ได้
เคยเป็นลัทธิวัชรก เป็นเปรต เป็นผี เป็นลัทธิเต๋ยรัจฉาน
ได้เป็นได้ผ่านมาทั้งนั้นแหละ ขนาดที่พระพุทธเจ้า
สร้างบารมีแท้ ๆ นั้นนะ พระองค์ท่านยังได้เป็นลัทธิ
เต๋ยรัจฉาน ถ้าดูประวัติลึบชาติหรือห้าร้อยชาติยิ่ง
ไปกันใหญ่เลย ลึบชาติก็ **เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ
นา วิ เว**

ภู ก็ ภูริทัต ชาติเป็นพญานาคไม่ใช่หรือ มารู้ตัวเรา
เอ้อ เป็นพญานาคนี้ก็แสนทุกข์แสนทรมาน เพราะเป็นลัทธิ
เต๋ยรัจฉาน รู้ว่าศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านี้เป็น
ของเลิศประเสริฐ มีที่ไหนหนอ ที่อื่นไม่ปรากฏเด่นชัด และ
ไม่มีโอกาสที่จะมาศึกษาและปฏิบัติ เหมือนโลกมนุษย์ นี่
พูดโดยพญานาค เมื่อรู้ตัวได้รับผลเป็นเรื่องบาปเรื่องกรรม
เป็นพญานาค แล้วก็ไม่มีอะไรเป็นเครื่องแก้ที่จะให้หลุดพ้น
จากลัทธิเต๋ยรัจฉานนั้น นอกจากศีล นอกจากบุญ จึงได้
อุทิศสัจมารักษาศีลในเมืองมนุษย์

คุณนั้นนะ ขนาดเป็นสัตว์เดียรัจฉานแล้ว ยังมี
ความสำนึกรู้สิ่งที่เลิศที่ประเสริฐ ไม่มีอะไรเหนือจาก
ศีลธรรม ได้อุทิศสำหรับรักษาศีลอยู่ในเมืองมนุษย์ แต่แล้ว
ก็ยังไม่พ้นเรื่องทนทุกข์ทรมาน เพราะถูกผู้คนบางคนจับ
ไปเล่นไปหารายได้ ฤทธิ์เดชพิษของตัวเองมีมาก มาก
ต่อมาก ถ้าพ้นพิษออกไป มนุษย์ที่มีอยู่แถวนั้นมีก็คน ๆ
ตายหมด แต่ก็เมื่อจะทำอย่างนั้นก็บาป นึกขึ้นมาได้
ไม่เอา เขาจะจับไปทนทุกข์ทรมานขนาดไหน ก็ยอมให้
เขาทำ เพื่อจะได้เกิดความเป็นศีลเป็นธรรมในนิสัย อุดเอา
ทนเอา ทุกข์ขนาดไหนเขาจับไปทนทุกข์ทรมาน ไปแสดง
หารายได้ อันนี้พูดถึงว่านิสัยส่วนดีที่นึกเห็นคุณค่า
ของความเป็นศีลเป็นธรรม สิ่งที่เลอเลิศ คือ คุณศีล
คุณธรรม

ฉะนั้นตรงนี้ พี่น้องญาติโยมพี่น้องลูกหลาน ฟังแล้ว
ให้มีความสำนึกว่า เออเนี่ย จิตใจนี้ถ้ารำลึกถึงความดีได้
จะเป็นมนุษย์ก็น่าสรรเสริญ จะเป็นสัตว์เดียรัจฉานก็น่า
สรรเสริญ

ฉะนั้น ฟังธรรม ฟังเรื่องจิตใจ ที่เป็นจิตใจที่จะเกิด
ความสุข ความสบาย ความสงบอบอุ่นได้อย่างที่ว่า นั่นก็คือ
ใจเป็นอิสระ อย่านำให้จิตใจไปกังวลกับเรื่องอื่น อารมณ์อื่น
เรื่องอื่น คือ อารมณ์ของกิเลส ตัณหาทางผิด

ฉะนั้น โอกาสเข้ามาวัด เข้ามาฟังธรรม มาปฏิบัติศีล
ปฏิบัติธรรม จึงเป็นแนวทางสำหรับที่จะทำให้ดวงจิตดวงใจ
ของเราเพิ่ม เพิ่มความรู้ เพิ่มสติ เพิ่มปัญญาของพระพุทธเจ้า
สติของพวกเราก็มีอยู่ ปัญญาของพวกเราก็มีอยู่ แต่มัน
มีน้อย

สติที่พระพุทธเจ้าสอน ปัญญาที่พระพุทธเจ้าสอนนั้น
สอนเพื่อให้พวกเรานำความเป็นธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม
หรือสมาธิธรรมอันนั้นมาเพิ่ม มาเพิ่มให้จิตใจของพวกเรา
อันนั้นมีธรรมส่วนนี้มากขึ้น เพื่อจะเป็นพลัง เป็นกำลังระงับ
ดับแก้ไขเรื่องสิ่งที่มีนรกอกวน อันนั้นคือ กิเลส โลภ โกรธ
หลง ตัณหา ทะเยอทะยานอยากในทางที่ผิด

ฉะนั้น เรื่องจิตเรื่องใจ นอกจากฟังแล้ว รู้ลักษณะ
แล้วฝึก ฝึกใจ ฝึกวาง “จาคะ” สละ อันไหนที่มันทำให้

จิตใจของเราไม่เป็นอิสระ อันนั้นก็ไม่มีอะไรที่จะ
นอกเหนือไปจากกิเลสตัณหา เมื่อมาเรียนรู้ เออเนี้ ทำให้
จิตใจของเราไม่เป็นอิสระ มีความโลภ ความโกรธ
ความหลง ตัณหา ความทะเยอทะยานอยาก มันมาพัวพัน
ผูกพัน ทำให้จิตใจไม่เป็นอิสระ ต้องนึกถึงหลักคำสอน
ของพระพุทธเจ้าว่า “จาคะ” สละ สละ แล้วทำให้
สบาย ๆ เพื่อเป็นวิหารธรรมเป็นเครื่องอยู่

การมาเรียนรู้ว่าสิ่งที่ผูกพัน สิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน
ให้จาคะ เพราะหลักการทำความเพียรมีอยู่ว่า เพียรละ
ความชั่วที่ยังไม่เกิด อย่าให้มันเกิด เมื่อเกิดขึ้นแล้วให้ละ
วิริยะ ความเพียรในมรรค ๘ นั้นนะ

ความชั่วก็หมายถึงว่าลักษณะของกิเลส โลภ โกรธ
หลง อารมณ์สัญญา นี่เป็นเรื่องของกิเลส ฉะนั้น อารมณ์
สัญญาถ้าไปตามกระแสของกิเลสแล้ว อันนั้นเรียกว่าบาป
ที่ยังไม่เกิดอย่าให้เกิด เมื่อเกิดขึ้นแล้วต้องสละ ละ

วิธีสละ ละ ก็คือ เราทำให้สบาย ๆ วางแล้วนั้น
จาคะแล้วนั้น สละแล้ว ความรู้สึกอันนั้นนะ ฉะนั้น

หลักคำสอนที่ท่านย้ำสอนให้รู้จัก เราเข้าสู่ภาคกระทำ คือ การปฏิบัติ ปฏิบัติใจในขณะนี้ ก็คือทำให้สบาย ๆ หรือ ทำให้ดี หรือทำให้เรียบร้อย หมายถึงอารมณ์ของใจ หรือทำให้เป็นปกติ คือจิตใจจะได้เห็นคำว่าเป็นอิสระ ไม่มีเรื่องก่อกวน คืออารมณ์สัญญาของกิเลส

คำว่า “ปฏิบัติ” ก็คือ ฝึก ฝึกให้ใจของตัวเองอยู่ใน ลักษณะอย่างนี้ ตั้งอยู่อย่างนี้ ให้มีอันนี้เป็นอารมณ์เครื่อง อยู่ อารมณ์เครื่องอยู่ของจิตใจที่พวกเราจะรู้ว่า อารมณ์ นั้นเป็นอารมณ์ที่ผิดที่ถูก เราก็มาเรียนรู้ลักษณะอารมณ์ ที่ถูก อย่าให้หนีจากลักษณะของศีลของธรรม

ลักษณะของศีลก็ดูอารมณ์ความเรียบร้อยของใจ ดูความเรียบร้อยของการกระทำ ทำแล้วไม่เป็นโทษ วาจา พุดแล้วไม่เป็นโทษ ดูความเป็นปกติของกาย ของใจ ศีล คือความปกติกาย ปกติใจ อันนี้เป็นอารมณ์ที่ถูก มีศีล เป็นเครื่องวัดว่าผิดว่าถูก

ถ้านอกจากลักษณะของศีลของธรรมแล้ว อารมณ์นั้น มันเป็นอารมณ์ของฝ่ายกิเลส ของฝ่ายตัดหนทางในทางที่ผิด

อันนั้นคือผิด

ฉะนั้น การฟังแล้วจะมาเรียนรู้ เออเนี่ย สิ่งที่เราไปยึดไปให้ความหมายนั้น มันผิดหรือมันถูก ฉะนั้น การเรียนรู้ในเรื่องศีลธรรม เรื่องจิตเรื่องใจจึงเป็นของจำเป็น จำเป็นที่จะมาเลือกในสิ่งที่ถูก เป็นไปเพื่อสมบัติ สุขสมบัติ มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ จนถึงนิพพานสมบัติ

เราอยู่ในโลก โดยเฉพาะโลกมนุษย์ เป็นโลกที่ผูกพัน พัวพันด้วยกระแสของกิเลส ด้วยกระแสของตัณหา ไม่มีขอบ ไม่มีเขต กิเลสเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ตัณหาความทะเยอทะยานอยาก อยากในสิ่งที่มันมาเสริมกิเลสตัณหา ไม่มีขอบ ไม่มีเขต

ถ้าเผื่อไม่ได้มาฟังเรื่องศีลเรื่องธรรม ยุคนี้สมัยนี้ น่าเป็นห่วงมากที่สุด เพราะศัพท์แต่ละศัพท์ แนวคิดแต่ละแนวคิดนั้นนะ โลกทุกวันนี้มันแคบ มันไม่กว้างเหมือนแต่ก่อน ประเทศไหนทำอะไรมันรู้กันหมด ฉะนั้น เรามาศึกษาคุณธรรมชาติของจิตใจที่เป็นมนุษย์ เกิดขึ้นมาเป็นสามัญชนปุถุชนนี่นะย่อมมีทิฐิ คือความเห็น ความคิด

ความเห็นเรียกว่า “ทิวฐิติ”

ส่วนมากร้อยทั้งร้อย ทิวฐิตินึกคิดความเห็นส่วนมาก มันเป็นลักษณะที่ว่ายากสอนยาก หัวคือถือตัว ว่ายากสอนยากอยู่แล้ว ทิวฐิตินึกเห็นนี้ ฉะนั้น ยุคนี้สมัยนี้สิ่งที่จะมาเพิ่มทิวฐิตินึกเห็นให้ว่ายากสอนยากขึ้นไป ไม่ใช่ว่ามันมาทีละเล็กทีละน้อยนะ มันมาแบบเทคโนโลยี มาแบบเหนือเมฆทีเดียว

ศัพท์อันนั้นที่โลกเอามาใช้อยู่ คือ “อิสระ” “เสรีภาพ” “สิทธิมนุษยชน” ศัพท์นี้ถ้าพิจารณาทางธรรมแล้ว ไม่ควรที่จะนำมาใช้ทางภาคปฏิบัติเลย ฉะนั้น เราเข้าสู่ภาคปฏิบัติ อย่าเอาศัพท์เหล่านี้มาใช้ กิริยาเหล่านี้มาใช้แบบโลก ๆ จะบวชเป็นพระเป็นเณร มาศึกษาธรรมเป็นอุบาสก อุบาสิกา ก็เหมือนกัน

ศัพท์ตัวอย่างที่ไม่ควรนำมาใช้ ที่เขาใช้กันอยู่ โดยไม่ได้คำนึงถึงความผิดความถูกว่าสิทธิอะไรที่ควรใช้ ไม่ควรใช้

“มันเป็นสิทธิของฉันนะ ฉันอยากจะทำอย่างนี้ อยากจะอยู่อย่างนี้ อยากจะกินอย่างนี้ อยากจะเอาอย่างนี้ มันจะเป็นอะไรไป มันเป็นสิทธิของฉันนะ” ถ้าจะไปแะไปนำเขา ไปห้ามเขา “เออเนี่ย มันเป็น การลิดรอนสิทธิเขาเนาะ”

ดูสินั่นนะ มันนำมาใช้กันเกร่อจนดูไม่ได้ เดี่ยวนี้เนาะ ขนาดผิวเมียมันยังต่อยปากกัน เพื่อนกับเพื่อนยังฆ่ากัน เมียหวังดีต่อพ่อบ้าน “นี่คุณไปทำอย่างนั้นมันไม่ดีนะ กลับเรือนซานบ้านช่องอยู่กับครอบครัวไม่ดีหรือ ไปเที่ยว ไปเล่น” “มันเป็นสิทธิของฉันนะ” ดูสินั่นนะ แล้วไปบอก เพื่อน ๆ “ช่วยไปบอกพี่เขาหน่อยนะ ไปอย่างนั้นมันน่า เป็นห่วง” “เออเนี่ยคุณ มันเป็นสิทธิของเขาเนาะ”

ดูสินั่นนะ ไอ้ศัพท์เหล่านี้ถ้าเพื่อนนำมาพิจารณาทาง หลักของศีลของธรรม ไม่อยากจะเรียกว่าศัพท์ทันสมัย หรอก มันเป็นศัพท์บ้า ๆ บอ ๆ จะไม่บ้าอย่างไร ขนาด เมียตัวเองยังเตะปากได้ หมู่เพื่อนตัวเองยังฆ่ากันได้ นี่สัก ตัวอย่างว่ายุคสมัยที่สิ่งต่าง ๆ มาไม่ได้เลือกเฟ้น ไม่ได้เลือก คัดจัดสรร มีแต่สิ่งที่มีมันเป็นพิษเป็นภัย

ฉะนั้น นักบวชพวกเรา นักปฏิบัติพวกเรา อย่างนำมา
ใช้ในภาคปฏิบัติ ทำอะไรตามอิสระเสรีภาพแบบโลก ๆ เขา
มีแต่เรื่องมีแต่ปัญหา มีแต่สิ่งที่ทำให้จิตใจเกิดปัญหา เกิด
ทุกข์จากการกระทำของตัวเอง และของหมู่คณะ

ฉะนั้น กิจกรรมใด ความรู้ใด ความคิดแนวใดที่
เกิดขึ้นจากการได้ยินได้ฟัง สิ่งนั้นต้องเอามาวิเคราะห์
วินิจฉัยก่อนกรอถามท่านผู้รู้ก่อนว่า สิ่งนั้นเรื่องเหล่านั้น
เข้ากับหลักศีลธรรมได้มากน้อยขนาดไหน ก่อนที่จะนำ
มาใช้ ถ้าเข้ากับหลักศีลธรรมได้ เออ เออนำมาใช้ตามยุค
ตามสมัย มันไม่เสียหาย นอกจากไม่เสียหายแล้วก็
เป็นประโยชน์ ถ้าเข้ากับหลักศีลธรรมไม่ได้แล้ว ก็คือเข้ากับ
เหตุผลความถูกต้องไม่ได้

วิธีแก้ที่นี้ ด้วยกำลังของสติ ด้วยกำลังของปัญญา
ที่เกิดจากความเป็นธรรม มันก็มีวิธีแก้ ถ้าจะนำไปแก้
ถ้าจะเรียนรู้ รู้ทันในเรื่องเหล่านั้น ลักตัวอย่าง เขาใช้นิยาย
อย่างที่ว่าแบบโลก ๆ กันถือกัน “มันเป็นสิทธิ์ของฉันนะ”
“มันเป็นสิทธิ์ของเขานะ”

ถ้าจะใช้แบบเป็นธรรม เตือนแบบเป็นธรรม
“ไขมันเป็นสิทธิ์ของคุณก็ใช้อยู่ แต่ควรใหม่จะเอาสิทธิ์
ไปทำกับสิ่งที่มันเป็นบาป”

พูดอย่างนี้ เตือนอย่างนี้ เท่านั้นเอง แต่แล้วเขาจะ
รับฟังหรือเปล่า เพราะสร้างนิสัยจนเลยขอบเขต ไม่มีอะไร
เป็นเครื่องวัดความผิดความถูกของเขา เป็นห่วงตรงนั้น
ถึงยังงี้ ๆ สัญชาตญาณที่พอจะรู้ดี รู้ชั่ว รู้ผิด รู้ถูก มันมี
โอกาสที่เกิดความสำนึกขึ้นมาได้

ฉะนั้น คำว่าการแก้ การไข การทำความเข้าใจสิ่งที่
ผิดให้ถูกต้อง เราต้องศึกษาจากศีลธรรมให้เข้าใจในเหตุ
ในผลที่พระพุทธเจ้าสอนว่า ทำนองคลองธรรมเป็นสิ่งที่
ถูกต้อง ตัวอย่างที่ว่ามันแหละ เขาอ้างสิทธิ์ อ้างสิทธิ
เสรีภาพ ลิตรอนสิทธิ์หรือไม่ลิตรอน ขอให้อยู่ในทำนอง
คลองธรรม

ตัวอย่างคำว่า “ลิตรอนสิทธิ” อย่างคนเขาเป็นโรค
เป็นภัยที่น่ารังเกียจน่าอะไรนี้ โดยเฉพาะโรคเอดส์
โรคระบาดประเภทนั้นนะ นโยบายของโลก ของชาติ

ของรัฐบาล ของพวกเราจึงนำมาใช้อยู่ อย่าไปแสดงความรังเกียจเขา ให้อยู่ร่วมกัน อยู่ด้วยกัน อย่าไปตำหนิติเตียนเขา อย่าไปทำอย่างนั้น ถ้าทำอย่างนั้น มันเป็นการลิดรอนสิทธิเขา

ความคิดความเห็นนั้น ถ้าในทางที่ถูกทางที่ดี คำว่าลิดรอนสิทธิเขา ตรงนั้นเรามาศึกษาเหตุผล เขาคนนั้นน่าสนับสนุนส่งเสริมพัวพันผูกพันกันมากน้อยขนาดไหน เพราะมันเป็นโรคเป็นภัย เป็นอันตรายแล้ว ควรจะหัก ควรจะห้าม ควรจะเตือนให้อยู่ในขอบเขตของอาการตัวเองที่เป็นอยู่

บอกเตือนหักห้ามอย่างนี้ หรือว่าลิดรอนก็ว่าลิดรอนดีกว่าจะปล่อยให้มันไปลุกลามคนอื่นไม่ใช่หรือ ถ้าเป็นโรคเป็นภัยแล้ว หาหยุดหายามากินทำไมละ มันจะไม่เป็นการลิดรอนโรคภัยไข้เจ็บไม่ให้แผ่ขยายหรือ ลักษณะเหล่านี้ที่ความคิดความเห็นเหตุผล มันไม่ตรงประเด็น

สักตัวอย่าง นาย ก. นาง ข. ชัชรถ มีอะไรขวางหน้าอยู่นั้น เราเบรค ถ้ารถมันหยุดเป็น เออ มันลิดรอนสิทธิ

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากจะไปอย่างนี้ เร็วอย่างนี้ ไปชน
อย่างนี้ มาลิตรอนลิตธิข้าพเจ้าทำไมละ ถ้ารถมันหยุดเป็นจะว่า
อย่างไร

ฉะนั้น สิ่งที่มีมันเป็นภัย สิ่งที่ควรห้ามก็ควรห้ามไม่ใช่
หรือ นี่จากความคิดความเห็นแบบโลก ๆ ที่ไม่มีเหตุมีผล
มีขอบมีเขต อย่างนำมาใช้เอาทั้งหมด

ฉะนั้น เราศึกษาทางศีลทางธรรมเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
มีเหตุมีผลสมบูรณ์ ๆ ๆ เพื่อที่เราจะได้รู้ว่าอำนาจของกิเลส
อำนาจของตัณหา ความรู้สึกมันแทรกขึ้นมาในความรู้สึก
จิตใจ

ถ้าเพื่อนบ่งบอกว่า เราจะมารักษาศีล มานั่งสมาธิ
ฟังธรรม กิเลสมันอยากจะไปเล่น เราไม่อยากจะไปกับมัน
“ไม่ได้ มาลิตรอนลิตธิข้าพเจ้า” ถ้ากิเลสมันหยุดอย่างนี้นะ
จะว่าอย่างไร ฉันอยากไปเล่น อยากไปเที่ยวลัฟเพหระ
จะพาฉันไปเข้าวัดเข้าวา ฟังเทศน์ฟังธรรม ถ้ากิเลสมัน
บอกว่า “เฮ้ะ นั่นมาลิตรอนลิตธิข้าพเจ้า” จะว่าอย่างไร

แล้วจะนั้น จึงมาเรียนมาฟัง เรื่องอะไรควร อะไร
ไม่ควร อะไรผิด อะไรถูก ขึ้นชื่อว่าความชั่วไม่ต้องว่า
ลิดรอนเลย ทางภาคปฏิบัติจึงว่าฆ่ากิเลส ทำลายกิเลส
ฆ่าในทางที่ผิด ทำลายสิ่งที่มันผิด

ฉะนั้น ความสำนึกที่เกิดจากกระแสของกิเลส รู้เท่า
ไม่ถึงการณ์นี้จึงน่าเป็นห่วง จึงว่าควรอย่างยิ่งมีการฟังจาก
ศีลจากธรรม จากท่านผู้รู้ นำศีลธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้ามาเป็นหลักใจ มาเป็นแนวทางความคิด ฟังให้
เกิดสติเกิดปัญญาอันชอบ ที่จะเกิดสติอันชอบ เกิดปัญญา
อันชอบ

สติอันชอบปัญญาอันชอบจะเกิด เกิดเพราะเราฝึก
เกิดเพราะเราทำ เหมือนอย่างที่เราตั้งใจฟัง ตั้งใจฝึก ตั้งใจ
ทำอยู่ในขณะนี้ ลักษณะนี้แหละเกิดสติ สติเครื่องระลึกได้
เกิดสมาธิ คือให้จิตใจเป็นอิสระ ไม่มีกิเลสมาก่อวน เกิด
ปัญญา คือรอบรู้อารมณ์ที่มันเป็นกิเลสมีอยู่ในจิตใจ

อารมณ์ของกิเลส โมหะ ความหลงมันมีความรู้สึก
อย่างที่ว่าให้ฟังนั้นนะ อันนั้นแหละอารมณ์สัญญา สัญญา

อารมณ์ อารมณ์สัญญา สัญญาอารมณ์ เรื่องที่ยกตัวอย่าง
ที่ค่านิยมแบบโลก ๆ นำมาใช้กัน สัญญาอารมณ์ของกิเลส
โมหะความหลง

จะพูดอีกศัพท์หนึ่ง มันเป็นศัพท์ตรงกันข้าม ที่ว่า
“กิเลสมาก่อทวนใจ” ส่วนมากพูดกัน “กิเลสมาก่อทวนใจ
มาทำลายจิตใจ”

ถ้ามองในทางตรงกันข้าม ถ้าใจของเรามีธรรม มีสติ
ธรรม มีสมาธิธรรม มีปัญญาธรรมแล้ว มองตรงกันข้าม
แท้ที่จริงแล้วจิตของเราไปก่อทวนกิเลสต่างหาก ไปหาเรื่อง
กับกิเลสต่างหาก ไม่ใช่กิเลสมาก่อทวน

รู้ได้ในเมื่อจิตเราเป็นสมาธิแล้วนั้นนะ กิเลสมันก็มีอยู่
แต่จิตไม่ได้ออกหากิเลส ไม่ได้ออกหาความโลภ ความโกรธ
ความหลง ตัณหาก็มีอยู่ แต่จิตไม่ได้ออกไปหา ไม่รู้เออนี้
อะไรไปทวนอะไรกันแน่ ถ้าจิตมีธรรมเป็นเครื่องอยู่
สติธรรม สมาธิธรรมเป็นเครื่องอยู่แล้ว ถ้ามองแล้ว เออ
จิตต่างหากไปทวนกิเลส มันไปทวนตัณหา

ที่ว่า “กิเลสตัณหาก่อกวนจิตกวนใจ” เออว่าไป
ก็ว่าไป ก็ว่าละ ว่าก็ฟัง ก็แล้วแต่จะนำมาว่า แล้วแต่จะนำ
มาพิจารณา ถ้าจะฟังศัพท์ว่า “เออเนื้ จิตใจต่างหากมันไป
กวน ไปก่อกวนยุ่งกับกิเลส” ให้เอาคติธรรมอย่างนี้ว่า

**ตั้งสติขึ้นมา ตั้งใจขึ้นมา สติเครื่องระลึกรู้ เออเนื้
อารมณ์ อารมณ์กิเลส หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน รำคาญ โมโห
โทโส เมื่อรู้อย่างนี้ เออเนื้กิเลส มันมีอยู่ รู้อยู่ แต่อย่า
เอาจิตหรือเอาใจของเราเข้าไปหา**

ราคะ ตัณหา อารมณ์เพศ ถ้ามันยังมีอยู่ รู้อยู่ ยังมี
อยู่ เออเนื้มันราคะ ตัณหา อารมณ์เพศ ถ้าจะนำมาใช้มัน
ผิดหน้าที่ของตัวเอง นักปฏิบัติโดยเฉพาะนักบวชเรา เพราะ
กิเลสตัณหาเนื้มันไม่ได้บวชด้วย กามตัณหาอารมณ์เพศ
เมื่อมันเกิดขึ้นก็รู้ เออเนื้ มันเป็นกามตัณหาอารมณ์เพศ
อย่าส่งจิตส่งใจเข้าไปหาเท่านั้นเอง ถ้าส่งจิตส่งใจวิ่งตาม
กระแสตัณหา ราคะ อันนั้นคือผิด

จะเป็นอารมณ์ความหงุดหงิด ฟุ้งซ่าน รำคาญ เมื่อ
มีสติรู้ เออเนื้ มันอารมณ์หงุดหงิด อารมณ์นั้นก็คือกิเลส

นั่นแหละ มันแสดง เมื่อรู้แล้วอย่าส่งจิตเข้าไปหา หรือ
อย่าส่งใจเข้าไปหา

อันนี้คือการจาละ สละ เลือกเฟ้นในสิ่งที่เป็นภัย
เราจะรู้ได้อย่างไร รู้ได้จากภาคปฏิบัติ มาเรียนรู้ลักษณะ
เรียนรู้อาการของมัน

ลักษณะของจิตใจ ใจคือธาตุรู้ เรารู้อยู่ ธาตุรู้ของเรา
รู้อยู่ นี่คือใจ จิต ลักษณะของความนึกความคิด ถ้ามัน
คิดมันนึก มันนึกมันคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ มันนึกมันคิด
ทั้งใกล้ทั้งไกล ทั้งในทั้งนอก จะไม่ให้มันนึกมันคิดเป็นไป
ไม่ได้ เพราะจิตเป็นสังขาร มันเป็นอาการของจิต คืออารมณ์
มาทำให้จิตเป็นสังขารปรุง จิตมันคิดอยู่ แต่ระวังตัวแปร
ที่ทำให้จิตวิ่งไปตามกระแส นั้น ตัวแปรก็คือตัณหา จะเป็น
กามตัณหา ภวตัณหา หรือเป็นวิภวตัณหา จะเป็นกิเลส
หรือโลภ โกรธ หลง อันนั้นเป็นตัวแปรจิต เสริมจิตให้
เกิดอาการ

ถ้าไม่มีตัวนั้น กิเลสตัณหา นั้น จิตก็นึกก็คิดตามเรื่อง
ตามประสีประสามัน เกิดขึ้นแล้วก็ดับ เกิดขึ้นแล้วก็ดับ

ดับแล้วก็เกิด เกิดแล้วก็ดับ ดับแล้วก็เกิด ฉะนั้น ที่ว่า
ลักษณะนี้เอง คำที่ว่า “อนิจจัง” ความไม่เที่ยง อารมณ์
ของจิต จิตคิด มันอยู่ในฐานะไม่เป็นสาระ มันเกิด
มันดับ มันดับมันเกิด มันเกิดมันดับ มันดับมันเกิด
เรียกว่า อนิจจัง

บรรดาสาวก สาวิกา ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติรู้แจ้ง
ตามความเป็นจริง ทำดวงจิตดวงใจของแต่ละท่านแต่ละองค์
นั้นถึงที่สุดแห่งความบริสุทธิ์ ความคิดของท่านก็มีอยู่
จิตคือความคิดนั้นนะมีอยู่ แต่ไม่มีตัวแปรเท่านั้นเอง กิเลส
ตัณhamันหมด ไม่มีตัวแปรตัวเสริม มีสำหรับใช้เป็นขั้น
รูปขั้น ลัญญาขั้น สังขารขั้น วิญญาณขั้น ท่านนำมา
ใช้ให้เป็นประโยชน์ ท่านไม่ได้เอาเป็นเครื่องมือของกิเลส
ตัณหาเหมือนสามัญชนทั่วไป มันต่างกันอย่างนั้นแหละ

แต่แล้วสำหรับอุบาสก อุบาสิกา ชาวบ้านให้รู้จัก
เลือกใช้เท่านั้นเอง ว่าอันไหนมันอยู่ในขอบเขตของศีล
ของธรรม ของแม่บทกฎหมาย ความคิดอันนั้นถ้าอยู่ใน
ขอบเขตของศีลของธรรมของแม่บทกฎหมายก็คิดได้
พูดได้ ทำได้ พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ห้าม นอกจากไม่ได้ห้าม

แล้วก็ส่งเสริมด้วย แต่ให้ฉลาดเท่านั้นเอง

มาเรียนรู้ว่า เออ จิต ลักษณะของจิตเป็นอย่างไร ๆ ๆ
ลักษณะของใจเป็นอย่างไร ๆ ๆ ลักษณะของใจคือธาตุรู้
อย่างไรมันก็รู้อยู่ จิตมีความสุขก็รู้อยู่ จิตมีความทุกข์
ก็รู้อยู่ ความสุขความสบายก็รู้

ความสุขความสบายเกิดจากอะไร ถ้าเกิดจากอานิสงส์
ความดีของท่าน คีล ภาวนา หลีกเว้นจากความชั่ว ทำให้
จิตใจของเรามีความสงบอบอุ่น มีความสุขอยู่ได้ ก็แสดง
ว่าจิตใจของเราได้รับอานิสงส์จากผลศีล ผลทาน ผลศีล
ผลธรรม

ถ้าความทุกข์ทางจิตใจเกิดขึ้น ความไม่สบายทางใจ
เกิดขึ้น เหมือนอย่างชีวิตความเป็นอยู่ของสังคม ไม่ว่าบ้าน
เราเมืองเราทั่วโลกเลยแหละ มีปัญหาทางจิตใจ จิตใจ
มีปัญหามาก หนัก ๆ เข้าก็เครียด เครียดมาก ๆ ก็คลั่ง
คลั่งมาก ๆ ก็บ้า อันนั้นมันไม่ใช่เรื่องอื่นเรื่องไกล ทำให้
แปรลักษณะของจิตไปแบบนั้น ทำให้จิตใจเสียคุณภาพ
หรือเสียคุณค่าจนเกิดความวิบัติ มีแต่เรื่องกิเลส โลก

โกธร ตัณหาทั้งนั้น ๆ ๆ

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า มันเป็นภัย ราคาคฤณา โทสาคฤณา โมหาคฤณา โลภาคฤณา มันเป็นไฟ เป็นภัย มันเผา ถ้าจิตใจมีอาการเป็นทุกข์จากเราก็ดี จากคนอื่นก็ดี ดูคนอื่นตั้งแต่คนหนึ่งขึ้นไป มากคนในประเทศในโลก เขาบ่นลักษณะนี้ออกมา เขาพูดลักษณะนี้ออกมา อันนั้นแหละเป็นลักษณะของกิเลส ลักษณะของตัณหาความชั่วที่ทำให้จิตใจเขาเกิดความวิบัติและเป็นทุกข์

ฉะนั้นนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นสยัมภูรู้แจ้งโลก โลกคือหมู่สัตว์ พระองค์ตรัสรู้พระองค์เดียวเท่านั้น ในพระทัยของพระองค์ท่าน แทนที่จะรู้เรื่องจิตเรื่องใจ เรื่องพระทัยของพระองค์ท่านอย่างเดียว จิตสัตว์โลกทั้งหลาย พระองค์มีอย่างไรสมัยเป็นสามัญชนเป็นปุถุชน สัตว์โลกทั้งหญิงทั้งชายก็เป็นอย่างนั้นทั้งหมด ฉะนั้น ในเมื่อพระองค์ชำระในสิ่งที่เป็นทุกข์ เป็นโทษ เป็นพิษเป็นภัย ชำระกิเลสตัณหา ตรัสรู้อัสวักขยญาณ ญาณหยั่งรู้ ชำระกิเลสตัณหาอัสวักขยญาณออกจากพระทัยของพระองค์ท่านได้ เลอเลิศประเสริฐ มันเป็นอย่างนี้ ๆ ๆ รู้ในพระทัย

ของพระองค์ท่าน แล้วจิตใจมวลหมู่มนุษย์สัตว์ทั้งหลาย จะเป็นแบบเดียวกัน มันอยู่ในภายใต้ของกิเลส ภายใต้ของตัณหาขึ้นชื่อว่ากิเลส ขึ้นชื่อว่าตัณหา จะมีมาก มีน้อย มีน้อย มีมาก ตามอาการที่กิเลสตัณหามันแสดงออก ฉะนั้น ดวงจิตดวงใจของมวลหมู่มนุษย์สัตว์ทั้งหลาย ในโลกจะมีกี่ล้าน ๆ ๆ ดวงจิตดวงใจก็ทำตามเถอะ เป็นอันเดียวกัน ฉะนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ รู้ในพระทัยของพระองค์ท่านอันเดียวเท่านั้นนะ โลกวิทู รู้แจ้งโลก เพราะเป็นลักษณะอันเดียวกัน ฉะนั้น รวมพวกเราเข้าด้วย

สิ่งทีพระพุทธเจ้าสอน สิ่งทีมันเป็นภัย โลก โกรธ หลง มันมีใหม่ในจิตใจของพวกเรา สมบูรณ์ไม่ใช่หรือนั้น เห็นใหม่ มันมีกันทั้งหมดนั่นแหละ ตัณหา กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ๆ

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ว่าจะมีเฉพาะครั้งพระพุทธกาล มีแต่เมืองแขก เมืองอินเดียนั้น ฉะนั้น คำสอนของพระพุทธเจ้า **สตถา เทวมนุสฺसानิ** พระองค์สอนเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย คำว่ามนุษย์ทั้งหลาย มันไม่มีขอบเขต ในโลกนี้ ชาติใด ภาษาใด ขึ้นชื่อว่ามนุษย์แล้ว อยู่ในฐานะ

ที่จะฟังคำสอนของพระพุทธเจ้า คำสอนของพระพุทธเจ้า
เหมาะสมที่จะเรียนรู้แก้ไขจิตใจของมวลมนุษย์ทั้งหลาย
ทั้งปวงทั้งหมด ฉะนั้น รวมพวกเราเข้าด้วย

สิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนเรื่องศีลเรื่องธรรม อย่างที่เรา
กำลังฟังอยู่เดี๋ยวนี้ มันบกพร่องที่ไหนละในใจของเรา
เมื่อบกพร่องแล้วศีลธรรม ศีล สมาธิ ปัญญา บกพร่องที่
ไหนละที่นี่ เป็นเครื่องแก้ เครื่องชำระ ยังสมบูรณ์ไม่ใช่
หรือ ศีล ๕ ยังสมบูรณ์ ศีล ๘ ยังสมบูรณ์ ศีล ๑๐
ศีล ๒๒๗ เบ็ดเตล็ดนอกนั้นนอกภิกษุสามเณรภิกษุสิกขา เป็นสิ่ง
ที่ศึกษาเรื่องกิริยามารยาทของสมณะนักบวช นับไม่ถ้วน
ประมวลไม่จบ ยังสมบูรณ์ทั้งหมด

เมื่อยังสมบูรณ์ทั้งหมด ชีวิตมีคุณค่า โอกาสกาลเวลา
ที่พวกเราพอที่จะใช้สมบัติมาศึกษาได้ รูปสมบัติพอที่จะมา
นั่งฟังเทศน์ได้ หูพวกเราพอที่จะมาฟังเสียงศีลเสียงธรรม
ได้ ฉะนั้น สมบัติที่พวกเรามีอยู่ มันเหมาะสมสมควรสำหรับ
ที่จะมาศึกษา มาเรียนรู้หรือมาปฏิบัติ จึงว่าสมบัติความเป็น
มนุษย์ ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ พระพุทธเจ้าจึงสรรเสริญว่า
เป็นผู้มีโชค เป็นผู้มั่งคั่ง โอกาสกาลเวลาที่พวกเราได้มาเจอ

มาเจอคำสอน ศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ เป็นโชค เป็นลาภของพวกเรา เป็นสิ่งที่หาได้ยาก ฉะนั้น การศึกษา การเรียน การสอนมีเหตุมีผลสมบูรณ์ ๆ ๆ

โดยเฉพาะการฝึก ครูบาอาจารย์พาฝึกนั่งสมาธิ รู้ทั้ง รู้ นั่นนะ นั่งนาน ๆ แล้วมันเจ็บ มันปวด เหนื่อย เมื่อย หิว ทุกขเวทนา รู้ทั้งรู้ นั่นนะ แต่ใจถ้าเพื่อเราฝึกเอาเวทนา ลัญญา อารมณเป็นเครื่องวัดกำลังสมาธิจิต กำลังสมาธิใจ จิตใจมีสมาธิ ตั้งมั่นหนักแน่น เวทนานี้ใจเราไม่ได้ออกมา รับ ก็มีอยู่เวทนาเจ็บปวดนั่นนะ ไม่ได้ออกมารับ มันอยู่กับ ความสงบโน่น นี่พูดถึงว่าพลังสมาธิ เอาทุกขเวทนา เหนื่อย เมื่อย หิว เป็นเครื่องวัด วัดกำลังสมาธิ วัดกำลัง ธรรม สติธรรม สมาธิธรรม

ฉะนั้น การฟังการฝึกถ้าพวกเราศึกษาประวัติ ครูบาอาจารย์แล้ว แต่ละองค์เทศนาธรรมนำฝึก อย่างน้อย ทำนเทศน์เป็นชั่วโมง ๆ ๒ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมง

ยิ่งฟังประวัติพระพุทธเจ้าเทศนาธรรมในสมัยพระองค์ ทำนยังทรงมีพระชนม์อยู่นั้น บางครั้งบางคราวแล้วเทศนา

ตลอดคืน ตั้งแต่พลบค่ำยันสว่าง เทศนาสอนนั้นนะ สอน
บรรดามนุษย์ทั้งหลาย ตั้งแต่เจ้าฟ้ามหากษัตริย์ลงจนถึง
ประชาชนธรรมดา สมัยนั้นไม่มีแข่ง มีขา มีหลัง มีเอว
เหมือนพวกเราหรือ หรือทำไมจึงไม่บ่นปวด บ่นเจ็บ
เจ็บหลัง เจ็บเอว เจ็บแข้ง เจ็บขาทีละ ทีละ เจ็บปวด
เหมือนกันนะ

แต่ที่นี้พระพุทธเจ้าสอนว่า นี่สิ่งที่ปรากฏขึ้นเป็น
เรื่องธาตุ เรื่องขันธ์ เรื่องสังขารร่างกาย ก็พิจารณาไปสิทุกข
อันนี้ ถ้าทุกข ถ้าเปลี่ยนอิริยาบถไม่ได้จะขนาดไหน
ขนาดทุกขขนาดนี้ มันเป็นเรื่องสภาวะธาตุ สภาวะธรรม
สภาวะขันธ์ แล้วเปลี่ยนอิริยาบถได้ ก็ใช้ไปฝึกไป

แต่ใจยังเรียนรู้ว่า ใจคือธาตุรู้ ให้อยู่กับความเป็นสมาธิ
ธรรม สติธรรม สมาธิธรรม เจ็บปวดทุกขก็รู้อยู่ แต่ใจ
สบายอยู่ ใจปกติดีอยู่ ใจสบายดีอยู่ อันนี้เรียกว่าใจของ
เราอยู่ในความเป็นธรรม สติธรรม สมาธิธรรม หรืออุเบกขา
ธรรม ก็แล้วแต่จะว่า หรือขั้นติธรรม ก็แล้วแต่จะว่า ใจ
ของเรามันอยู่ในธรรมแล้ว มีธรรมเป็นเครื่องอยู่แล้ว

เมื่อเรานึก เราฝึกอย่างนี้ ๆ ๆ แล้ว ท่ามกลาง
ของชีวิต ท่ามกลางของสังคม เรื่องของอารมณ์ เรื่องของ
โลก ชื้อ ชื้อปะตีวะนะนั่นนะ เรื่องการเรื่องงาน เรียกว่าใจ
เรามีกำลังสติ มีกำลังของสติ มีกำลังของสมาธิ มีกำลัง
ของศีล ศีลคือความปกติดวงจิตดวงใจ ศีลคือระว่างสัญญา
อารมณ์ ญาณสังวร

นี่ต่างหากการฟัง การฝึก การศึกษาเรื่องศีลเรื่องธรรม
ที่ทำให้จิตใจของเราเป็นอิสระ จากสิ่งที่มีมันมี ใจของเรา
ให้อยู่กับศีลกับธรรม อย่าให้ไปกวณกิเลสตัณหา หรือ
ไปตามกระแสของกิเลสตัณหา จิตใจมันก็สงบสบาย
เท่านั้นเอง

เทศนาธรรมนำฝึกทางด้านจิตใจ ทางสมาธิจิต
ในวันนี้เห็นว่าพอสมควรแก่เวลา ขอให้ทุกคนเข้าใจใน
หลักศีล หลักธรรม แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้
เกิดความสุข ความเจริญ จนถึงความพ้นจากทุกข์ โดย
ทั่วหน้ากันทุกท่านทุกตนเทอญฯ

ของเล่นรี ชีวิตเรา

(ให้พากันใคร่ครวญด้วยความฉลาด)

พากันทำวัตรสวดมนต์เสร็จนานหรือยัง ถึง ๑๐ นาที
๒๐ นาทีหรือยัง เสร็จประมาณกี่ท่อม ทำวัตรสวดมนต์

ความหมายในการทำวัตรไหว้พระ ญาติโยมลูกหลาน
ให้เข้าใจความหมาย

เป็นการฝึกจิตฝึกใจให้เข้าถึงความดี “ความดี” คือ
พระคุณ “พระคุณ” คือ ความดี ต้องเรียนรู้ตรงนี้

..... พระคุณของพระพุทธเจ้า รวมแล้วก็คือ ความดี
นั้นแหละ

..... พระคุณของพระธรรม ก็คือ ความดีนั้นแหละ

..... พระคุณของพระอริยสงฆ์ ก็คือ ความดีนั้นแหละ

ความดีกระจายไปตามลักษณะ รวมเข้ามาแล้วก็คือ
ความดี

คุณของพ่อ ของแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย คุณของผู้มี
พระคุณทั้งหลายทั้งปวงหมด ตลอดถึงคุณของครูบาอาจารย์
รวมแล้วก็คือความดีนั้นแหละ

ความดีทั้งนั้นรวมแล้วอยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจ ฉะนั้น
เราตั้งใจ ทำใจให้ดี นี่ถึงความดี

กราบพระไหว้พระ เอรูปพระพุทธรูปเจ้าพระพุทธรูป
เป็นอนุสรณ์เครื่องระลึกว่า เออเนื้ องค์ศาสดาประทับนั่งอยู่
ตรงนี้

พระพุทธรูปเจ้าเป็นองค์ศาสดาสอนโลก ก็เพราะ
ความดีของพระองค์ท่าน ความดีที่พระองค์จะมาถึงจุดนี้
ก็เพราะพระองค์สร้างสมบารมีมาหลายภพหลายชาติ นัยว่า

พระองค์ปัจจุบันนี้สร้างบารมีมา ๔ อสงไขย แสนกัป น้อย
เมื่อไหร่ สร้างบารมีมานานขนาดนั้นนะ บารมีที่สมบูรณ์
จึงตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า

บารมีแต่ละอย่าง ๆ ก็คือความดีนั้นละ อย่างที่พวก
เรา ได้ยิน ได้ฟัง ได้ศึกษาว่าพระพุทธเจ้าสร้างบารมีมา บารมี
๑๐ ทศ ๓๐ ทศ อะไรนั้นนะ บารมีทั้ง ๑๐ บารมี แต่ละ
อย่าง ๆ นั้น ก็คือความดี

- สร้างบารมีเรื่องทาน ก็คือ สร้างความดีนั้นแหละ
- รักษาศีล คือ ความดีนั้นแหละ
- เนกขัมมะออกบวช คือ ความดีนั้นแหละ

ฉะนั้น รวมแล้วก็ตั้งใจทำให้ดี นึกถึงความดีให้
ได้มาก ได้มากเท่าไรความดีจะปรากฏขึ้นกับใจเป็นของ
อัศจรรย์ เหมือนอย่างสงฆ์สาวกทั้งหลาย

ที่พระพุทธเจ้าสอนให้ใช้คำบริกรรมภาวนา พุทธานุสติ
ธัมมานุสติ สังฆานุสติ แต่ละอย่าง ๆ นั้นนะ นึกถึง
ความดี “พุทโธ” ก็คือความดี

ตั้งใจ ตั้งสติให้อยู่ตรงนั้น คือทำใจให้ดี พยายามฝึก
อย่าให้อารมณ์ของจิตใจวอกแวกล่องแล่งไปที่อื่น ฝึกให้
อยู่กับจุดที่เราใช้คำบริกรรม เพราะความดีจะรวมอยู่
ตรงนั้น

ยกตัวอย่างอีกอย่างหนึ่ง

ความดีในการรำลึกนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม
พระสงฆ์ จากการเวียนเทียน ท่านว่าไว้เป็นคตินะ อดีต
ที่ผ่านมา ท่านว่าเป็นคติเอาไว้ ถึงวันเวียนเทียน วันสำคัญ
ทางพุทธศาสนา จะเป็นวันวิสาขะ หรือเป็นวันมาฆะ ก็คือ
ถึงกาลถึงเวลา เป็นวันที่นึกถึงความดี

ทุกครั้ง ๆ แม่กับลูกสาว ส่วนมากแม่ไม่ค่อยได้ไป
หรรอก ถึงวันเวลาที่เวียนเทียน ลูกสาวไปร่วม แล้วมีวันหนึ่ง
ต่อมา วันเวียนเทียนบูชาพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ

วันนี้แม่ขอลูกเถอะ ให้แม่ไป ลูกอยู่เฝ้าบ้าน เพราะ
ทุกครั้งแม่เฝ้าบ้าน ลูกไป แต่วันนี้แม่ขอลูกเถอะ ให้ลูก
อยู่เฝ้าบ้านแทน แม่จะไปเวียนเทียนกับหมู่กับพวก

ลูกสาวก็ เออ เอ้า ... ไปก็ไป หนูจะอยู่เฝ้าบ้าน

สมัยก่อนไม่ได้มีรถไปสะดวกสบายแบบนี้ แต่ก่อนนั้นนะเดิน สมัยหลวงปู่ก็แบบเดียวกัน ชนบทบ้านนอกคอกนาออกจากบ้านไป มีแต่เดินทั้งนั้นแหละ ไปทำบุญเวียนเทียนวันมาฆบูชา วิสาขบูชา หรือวันอาสาฬหบูชา มีแต่เดินทั้งนั้นแหละ กว่าจะถึงวัดใช้เวลาหลายนาที่

ลูกสาวเห็นแม่ถือดอกไม้รูปเทียน แต่งตัวด้วยความเรียบร้อย นุ่งเรียบร้อย กิริยามารยาทเรียบร้อย นึกถึงวันนี้จะไปบูชาเวียนเทียน พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ มีดอกไม้รูปเทียนไป แม่ได้ดอกไม้รูปเทียน ลงจากบ้านไป ลักพักหนึ่ง

ลูกสาวนิสัยเคยไปเวียนเทียน ตั้งใจนี่อย่างนี้ บูชา พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ตั้งใจอย่างนี้ นึกอย่างนี้ แม่ไปเวียนเทียนวันนั้น แทนที่ตัวเองจะหาธุระหาการหางานเรื่องอื่น เอ้า ... แม่ไปเวียนเทียน ฉันก็จะเวียนเทียน ด้านจิตใจอยู่กับบ้าน

..... คือ นั่งสมาธิ ระลึกรำลึกถึงพุทธรคุณ ธรรมคุณ
สังฆคุณ ด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ว่าไม่ได้ไป
เวียนเทียนก็ขอให้ได้นั่งรำลึกนึกถึงพุทธรคุณ ธรรมคุณ
สังฆคุณ อยู่ที่บ้าน

ความตั้งใจนอบน้อมด้วยความเชื่ออย่างนั้น คือตั้งใจ
ต่อความดี ทำใจให้ดีรวม ๆ แล้ว นึกถึงพุทธรคุณ ธรรมคุณ
สังฆคุณ จิตรวมลงเป็นสมาธิ น้อมกระแสจิต จิตเป็นสมาธิ
ในขณะนั้น

ประชาชนที่จะไปเวียนเทียนก็ไปเวียนเทียนที่วัด
แม่จะไปเวียนเทียนก็ไปเวียนเทียนที่วัด พอจิตเป็นสมาธิ
น้อมรำลึกรำลึกถึงการเวียนเทียนที่วัด พลังของจิตใจมีพลัง
จนสามารถตัวลอยไปได้ในขณะที่น้อมถึงวัด ตัวของตัวเอง

พอรู้สึกอีกทีหนึ่ง มันถึงวัดก่อนแม่ ตัวลอยไปนะ
แม่กว่าจะเดินไปถึงก็หลายนาที วิธีของจิตใจเป็นสมาธิ
เบาหวิวนิดเดียว ถึงที่เวียนเทียนก่อนแม่แล้ว พอแม่ไปเจอ
ก็ เอ้า ... ไหนแม่บอกให้ลูกเฝ้าบ้าน มาถึงที่เวียนเทียน
ก่อนแม่แล้ว อำนาจความดีบุญคุณตรงนั้นนะ

ตอบแม่ยังไ้ไหน แทนที่จะตอบด้วยภาษาคำพูด กราบ
แม่ หนูไม่ได้ตั้งใจจะมาก่อนแม่หรอก แต่หนูน้อมรำลึก
นึกถึงการบูชาการเวียนเทียนอยู่ที่บ้าน ได้นั่งสมาธิ
นึก “พุทโธ ธัมโม สังโฆ” “พุทโธ ธัมโม สังโฆ” เหมือนที่
เวียนเทียนบูชาอยู่ตรงนี้ มีความบังเอิญยังไงไม่ทราบ ทำให้
จิตใจของลูกเป็นสมาธิ เบาหวิว ร่างกายเบา จิตน้อม
นึกถึงสถานที่การเวียนเทียน ปรากฏรู้ตัวว่าถึงที่เวียนเทียน
ก่อนแม่

..... อันนี้คือความอัศจรรย์ การน้อมรำลึกนึกถึง
ความดีได้มาก ฉะนั้น ในการนึกถึงความดีได้มากนั้นละ คือ
การนึกถึงพระองค์

อย่างหลวงพ่อบุญคุณเจ้าจัดสัปดาห์แห่งการรำลึก
นึกถึงในวันมาฆบูชา จะมาถึงไม่กี่วันนี้ นึกถึงกิจกรรม
ที่เป็นมหามงคลบุญกุศลตรงนี้ เพราะท่านเชื่อมั่นว่า เป็น
กิจกรรมที่เกิดความดีทางด้านจิตใจ ด้วยกิริยาแห่งการรำลึก
มีความสำนึก ตั้งใจจดจ่อต่อเนื่องกับความดี พุทธคุณ
ธรรมคุณ สังฆคุณ คุณศีล คุณธรรม ฉะนั้น หลวงพ่อบุญ
คุณเจ้าจึงได้จัดวันสัปดาห์แห่งการบูชาในวันมาฆบูชา

ที่จะถึงวันที่ ๒๐-๒๑ กุมภาพันธ์ นี้

พี่น้องญาติโยมลูกหลาน

ทำวัตรไหว้พระแต่ละครั้ง ๆ แต่ละยาม แต่ละเวลานั้นนะ ให้เข้าใจว่าเรามาฝึกใจของเรา นึกถึงความดี

นึกถึงความดี คือทำใจให้ดี ความดีที่พวกเราพอที่จะนึกได้ ระลึกได้ เพราะอันนี้เป็นนามธรรม จะเปรียบเทียบกับรูปวัตถุอื่น ๆ มาอธิบายให้ฟัง มันก็ไม่เหมาะสม เพราะความดีเป็นชื่อ เป็นนามธรรม

ทุกคนถ้าตั้งใจฟัง ตั้งใจพิจารณา ขึ้นชื่อว่าความดีทุกคนสามารถรู้ได้ นึกถึงความดี ทำใจให้ดี นึกถึงความดี เป็นการฝึก ฝึกใจของเราให้นึกถึงความดี เพื่อความดีจะได้เกิดขึ้นกับใจ มีอยู่กับใจ อันนี้ความหมายหรือว่าสิ่งที่ท่านผู้รู้สอน

ทำไมจึงสอนให้นึกถึงความดีอยู่เรื่อย

..... เพราะใจของพวกเขา นั่งอยู่ที่นี้หรือประชาชน
ทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะประเทศไทยเรานะ จิตใจพวกเรา
ยังเป็นสามัญชน ยังเป็นปุถุชน ยังเป็นปัญญาชน มีอะไร
เป็นเครื่องบ่งบอก สามัญชน ปุถุชน ปัญญาชน

..... ก็เพราะจิตใจยังมีกิเลสอยู่ ยังมีโลภอยู่ มีโกรธ
อยู่ มีหลงอยู่ มีตัณหา ความทะเยอทะยานอยาก ออยาก
ในทางที่ผิดอยู่

**ความอยาก ความต้องการจากอำนาจของตัณหา
มาประสานกับความโลภ ความโกรธ ความหลง ทำให้
จิตใจนึกในทางที่ผิด พุดในทางที่ผิด ทำในทางที่ผิดได้**

ฉะนั้น มาเรียนรู้แต่ละเรื่อง กว่าจะเข้าใจว่าอะไรผิด
อะไรถูก

พี่น้องญาติโยมลูกหลาน

อย่าไปเข้าใจเอาค่านิยมของสังคมมาเป็นเครื่องวัด
ความผิดความถูกจากการกระทำ แสดงออกในกิริยา

มารยาททุกเพศทุกวัย แสดงออกในคำพูด แสดงออกทาง
ความคิด

เอาศีลธรรมเท่านั้นมาเป็นเครื่องวัดว่า เออเนี่ย การกระทำ
แต่ละครั้ง แต่ละคราว แต่ละเพศ แต่ละวัย ทำอย่างนี้
มันผิด หรือมันถูก เอาศีลธรรมมาเป็นเครื่องวัด พูด
อย่างนี้ คิดอย่างนี้ มันผิด หรือมันถูก เอาศีลธรรมมาเป็น
เครื่องวัด

ศีลธรรมอยู่ที่ใด ใครเป็นผู้สอน

พุทธศาสนาของพวกเรา มีพระสงฆ์องค์เจ้านำญาติโยม
ญาติโยมมีศรัทธาสร้างวัดขึ้นแต่ละวัดแต่ละที่ อันนั้น
เป็นศูนย์รวม เป็นจุดศูนย์รวม เป็นเครื่องบ่งบอกว่า
พระพุทธรูป ศีลธรรม มีวัดเป็นเครื่องหมาย เป็นที่ตั้ง
มีพระสงฆ์องค์เจ้าเป็นเครื่องหมาย เป็นที่ตั้ง ว่าศีลธรรม
ควรจะไปศึกษาตรงนั้น หรือประชาชนหมู่ใด ขณะที่
แสดงออกทางกาย วาจา ใจ ถ้าอยู่ในขอบเขตของศีลธรรม
ก็พอเชื่อถือได้ และไว้ใจได้

ฉะนั้น การสร้างวัดแต่ละครั้งแต่ละที่เป็นศูนย์รวมทางพุทธศาสนา เพื่อให้ประชาชนที่ยังไม่ได้เข้าใจเรื่องศีลธรรมศาสนาจะได้มีโอกาสมาเรียนมาศึกษา เหมือนวัดป่ามณีกาญจน์ที่หลวงพ่อบุญนำญาณำญาติโยมสร้างนี้แหละ

ถ้าไม่ได้มีการศึกษาแล้ว ไปด้วยอำนาจของโมหะ ความหลง ตัณหาความอยากนั้นนะ เพราะใจของเรามันยังมีโลภ มีโกรธ มีหลง มีตัณหา ให้พวกเราศึกษาตามความเป็นจริง เรียนรู้ตัณหาความทะเยอทะยานอยาก พวกเราจะไปเรียนรู้ที่ไหน

คำสอนของพระพุทธเจ้า พระองค์บอกเหตุให้เกิดทุกข์ มี ๓ อย่าง

๑. กามตัณหา
๒. ภวตัณหา
๓. วิภวตัณหา

ถ้าเพื่อพวกเราไม่ได้มาฟังทางภาคปฏิบัติ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา จะเข้าใจ ชุุ่น อยู่ในตั้พระไตรปิฎก

อยู่กับวัดกับวา อันนั้นตำรา ตำราพูดออกจากความจริง
ความจริง กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา อยู่ที่ไหน

..... อยู่ที่ใจของคน แสดงออกทางคำพูดเป็นวาจา
แสดงออกทางกาย คือการกระทำ

อย่าง “กามตัณหา” ภาษาเราคือ อารมณ์เพศ คำว่า
อารมณ์เพศตรงนี้ทุกคนเข้าใจ รู้ เพราะมันมีในใจของ
พวกเราทุกคน ทั้งบวช ทั้งไม่ได้บวช

“ภวตัณหา” คือ ต้องการอยากได้ใคร่ดี ชื่อเสียง
เกียรติยศ คักดีศรี ความร่ำความรวย

แต่สิ่งที่เราต้องการนั้นนะ พระพุทธเจ้าไม่ได้ห้ามนะ
สำหรับชาวบ้านฆราวาส นักบวชอีกประเด็นหนึ่ง

กามตัณหา อารมณ์เพศ พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ห้าม
สำหรับอุบาสก อุบาสิกา ชาวบ้าน แต่ให้ได้มามีมาในทาง
ที่ถูก เกิดขึ้นมีขึ้นในทางที่ถูกเท่านั้นเอง

ชื่อเสียง เกียรติยศ คักดิ์ศรี ความร่ำรวย พระพุทธเจ้า
ไม่ได้ห้าม ขอให้ได้มามีมาในทางที่ถูกต้อง ก็เท่านั้นเอง เกิด
ขึ้นมีขึ้นในทางที่ถูกต้อง

หลักธรรมท่านสอนเอาไว้ แนวคิดในทางที่ถูกต้อง “ทิวฐิติ”
คือ ความคิดความเห็น คนพวกนั้น หมู่นั้น คนนั้น เป็นผู้
มีสัมมานำหน้าทิวฐิติ เรียกว่า “สัมมาทิวฐิติ” ทำความเห็นถูกต้อง
ทำความเห็นชอบ มีความคิดถูกต้อง มีความคิดชอบ เรียกว่า
สัมมาทิวฐิติ

ถ้าไม่ได้ศึกษาเรียนรู้ เลือกเฟิ่น ทิวฐิติความเห็นนั้น
มันจะเป็นมิจฉานำหน้าทิวฐิติ เรียกว่า “มิจฉาทิวฐิติ”
เห็นผิดเป็นชอบ เห็นผิดว่าตัวเองทำถูกต้อง พุดถูกต้อง คิดถูกต้อง
อันนี้น่ากลัวที่สุด เมื่อมายอมรับตามความเป็นจริง
อย่างนี้ ความผิดความถูกต้องตรงนี้

หลวงปู่อยากจะทำเอาคติข้อคิดท่ามกลางของสังคม
มาพูดมาอ่านให้พี่น้องญาติโยมลูกหลานฟัง

ตัวอย่างวันที่ผ่านมา ค่านิยมทั่วโลกเขาเรียกวันอะไร
๑๔ กุมภาพันธ์ วันวาเลนไทน์ ขนาดหลวงปู่ยังง
วาเลนไทน์คืออะไร หลาน ๗ ปี เข้าใจแล้ว เรียกว่า
ทันสมัย

แนวคิดตรงนี้ ทำไมหลวงปู่จึงย้อนเรื่องนี้ขึ้นมาพูด
ถ้าเพื่อพวกเราไม่ได้ศึกษา วันวาเลนไทน์ความเข้าใจที่ไป
ที่มา พวกเราควรจะได้ศึกษา พอเป็นประเด็นข้อคิด
ก็แล้วกัน

วันวาเลนไทน์ คือวันรำลึกนึกถึงนักบุญของพวกเขา
ที่ตายไปหรือจากไป ฉะนั้น สามัญชนจึงได้มีดอกไม้ไปแสดง
ความอาลัยอาวรณ์ ด้วยความรักความคิดถึงในนักบุญ
คนนั้นที่จากไป อันนี้ต่างหากนะ

แล้วความหมายของวาเลนไทน์นี้ ความถูกความผิด
เป็นยังไง สมควรไหมจะทำตามความคิดความเห็น ด้าน
จิตใจมีทิวฏฐิความเห็นผิดถูก ควรเลือกเฟ้นไหม

ถ้าเลือกเพื่อนในทางที่ถูก ท่านก็ว่า “สัมมาทิฏฐิ”
เห็นชอบ

ถ้าไม่เลือกเพื่อน กลัวจะเป็นมิจฉานำหน้าทิฏฐิ เป็น
“มิจฉาทิฏฐิ” เห็นผิดเป็นชอบ เห็นผิดเป็นถูก

..... อันนี้เป็นห่วงตรงนี้

หลวงปู่จะเอาจากสื่อมาอ่านให้พี่น้องญาติโยมลูกหลาน
ฟัง แล้วหลวงปู่จะอธิบายให้ฟัง หลวงปู่ขออ่านอย่าง
ที่ลงข่าวนะ เขาลงข่าวในหน้า ๑ ด้วยนะ เขาว่าอย่างนี้

ในข่าวสดลงข่าว เปิดโปงวาเลนไทน์ กกน.สาว

“กกน.” นี้อักษรย่อ คงจะเป็น “กางเกงใน”

วาเลนไทน์เป็นวันที่มีความรัก ทำไมไปพูดกางเกงใน
ล่ะ มันน่าคิดนะ ตรงนี้นะ มันน่าคิดอยู่นะ

ถ้าเพื่อลูกหลานไม่เข้าใจ เดี่ยวจะวิ่งตามค่านิยมแบบ
ผิด ๆ ผิดยังไง ถูกยังไง ฟัง หลวงปู่จะอธิบายให้ฟัง
ข้อความเขาเขียนตรงนี้ ของสะสมเซ็กส์โจ้

ข้อความตรงนี้ก็คือ “โจ้” คำนี้ ก็คือวัยลูกวัยหลาน
ผู้หญิงผู้ชายนี่ละ แต่ทำไมตั้งชื่อ “โจ้” ทำไมไม่บอกว่า
“ลูกหลาน” “รุ่นลูกรุ่นหลาน”

สื่อศัพท์คำนี้มันจะเข้าถึงจิตถึงใจ ปลุกความสำนึกว่า
เออเนี่ย ผู้เป็นพ่อ เป็นแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ชื่อมันจะมีความ
ผูกพัน ท่านเป็นพ่อ เป็นแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย เกิดความ
สำนึกตัวเองว่า เป็นลูกของพ่อ ของแม่ เป็นหลานของปู่ ย่า
ตา ยาย “ลูกหลาน” เป็นคำพูดที่ให้สื่อความสัมพันธ์กัน

แล้วถ้าไปแยกว่า “โจ้” “วัยโจ้” “วัยรุ่น” “เด็ก
สมัยใหม่” คำพูดคำนี้หลวงปู่ฟังแล้วสลดสังเวชมาก เพราะ
เป็นการแยกลูกแยกหลานออกจากพ่อ จากแม่ ปู่ ย่า
ตา ยาย มันเป็นการแยกลูกแยกหลานออกจากผู้มีพระคุณ
ว่าเขาเป็นเด็กวัยโจ้ เป็นเด็กสมัยใหม่

..... อันนี้ นะมันผิด ผิดแบบธรรมชาติจากความสำนึก เพราะจิตใจของคนเรามันมีมิจฉนาทิฏฐินำหน้าอยู่แล้ว มีโมหะ ความหลงนำหน้าอยู่แล้ว ไปเสริมก็หลงไปใหญ่ซี

ฉะนั้น คำพูดจะมาตั้งชื่อให้เขาอย่างนี้ ลัญชาตญาณ ทางภาษา ความสำนึก หลวงปู่ว่ามันผิด

ยิ่งภาษาคำว่า “เซ็กส์” คำนี้ มันไม่มีในภาษาไทยนะ หลวงปู่เกิดขึ้นมา ตั้งแต่บังเกิดจนถึงปัจจุบัน ๗๐ กว่าปีแล้ว คำว่า “เซ็กส์” คำนี้ ไม่มีในศัพท์ไทย ภาษาไทย คงจะใช้ ศัพท์ภาษาเมืองนอก ฟังแล้วทำให้ยิ่งหลงไปใหญ่เลย

ทำไม่ไม่พูดแบบภาษาไทย ๆ ถ้าพูดแบบภาษาไทย ๆ จะว่าหลวงปู่พูดหยาบหรือเปล่า คำว่า “เซ็กส์” คำนี้ ก็คือ การร่วมเพศเสพกามกัน แบบภาษาไทย ๆ นะ

ภาษาตัวนี้ ความหมายคือ วัลลูกวัลหลานในวัล ๑๐ กว่าปีขึ้นไปมีการนิยมชมชอบกันในวันวาเลนไทน์ ไปหาสถานที่ร่วมเพศเสพกาม

เพศนี้วัยนี้เป็นวัยที่รักนวลสงวนนาม รักนวลสงวนตัวมาก วัย ๑๐ กว่าปี เป็นหนุ่มเป็นสาวกำลังน่ารัก น่าห่วง น่าหวง ผู้เป็นลูกเป็นหลานควรจะรู้ว่า เออ เรากำลังโตขึ้นมาเป็นหนุ่มเป็นสาว เป็นที่รักของพ่อของแม่ เป็นที่ห่วงของพ่อของแม่ เป็นที่รักของปู่ ย่า ตา ยาย

เราจะเป็นลูกที่ดี เป็นหลานที่ดี ของพ่อ ของแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย จะเป็นที่ดีได้ยังไง ก็เพราะรักษาความเป็นหนุ่มเป็นสาว รักษาไว้ให้อยู่ในฐานะ เป็นผู้ที่มีสติปัญญา รู้ตัวว่า ถ้าล่วงละเมิด ร่วมเพศเสพกามกัน มันผิด

มีคำนิยามในวันวาเลนไทน์ว่าเป็นวันแสดงแห่งความรัก ความรักตรงนี้เป็นที่สุดของความรัก คือการร่วมเพศ

ผู้ชายร่วมเพศกับผู้หญิงคนไหน เกือบกางเกงในเอาไว้ ร่วมเพศกับคนไหนเกือบกางเกงในเอาไว้ ถ้าร่วมเพศกับผู้หญิง ๑๐ คน ได้กางเกงในไว้ ๑๐ ผืน ถ้ากางเกงในเกือบไว้ได้ ๒๐ ก็แสดงว่าได้ร่วมเพศกับผู้หญิง ๒๐ คน หรือไว้ได้ ๑๐๐ ผืน ก็แสดงว่าตัวเองนี้เก่ง ได้เกือบกางเกงในของผู้หญิงไว้

ดูซิความคิด ทำไมขยันเก็บในสิ่งี่.....

ความคิดอันนี้ พุศัศพ์นี้ให้ลูกให้หลานได้เกิดข้อคิด
ว่า วัย ๑๐ กว่าปีขึ้นไป ยังไม่ได้แต่งงาน แต่งงาน ไปหา
ผู้ชายมานอนด้วย ผู้ชายไปหาผู้หญิงมานอนด้วย

มันผิด มันผิดธรรมชาติ ธรรมชาติอันนี้เป็นเครื่อง
บ่งบอก ผิดศีล หาผู้ชายมานอนด้วย หาผู้หญิงมา
นอนด้วย

ผิดศีลข้อไหนหลาน หลวงปู่ชอถาม ศีล ๕ ผิดศีล
ข้อไหน ใครตอบหลวงปู่ได้ ตอบไม่ได้

ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไป ต้องถามหลวงปู่สาครพวกเจ้านะ
หลวงปู่ถามเมื่อคืนนี้ หลานตอบไม่ได้ว่าผิดศีลข้อไหน แสดง
ว่าหลวงปู่สาครพวกเจ้าสอนยังไม่รอบคอบ ยังไม่ทั่วถึง
ตรงนี้ อย่าไปมองหน้าหลวงปู่เจ้า เดี่ยวโดนดู ๆ

เอาอายุมากกว่านี้ ตอบหลวงปู่สิ เอ้า ผิดศีลข้อไหน
มีใครตอบได้ไหม หรือตอบไม่ได้สักคนเดียว เอ๊ย

วันหน้าไม่ไหว ๆ ให้หลวงปู่สาครพวกเจ้าอย่าตรงนี้ เพื่อ
จะได้ว่า เออเนี่ย ไปทำอย่างนั้นมันผิดศีล ผิดศีลข้อนั้น เมื่อ
ผิดแล้ว มันเป็นบาป

เออ คนนั้นตอบถูก ให้ฟังเอาไว้ คนนั้นตอบถูก
ผิดศีลข้อ ๓ ผิดจารีตประเพณี สามมี ภรรยา บุตร
ธิดา บุตรก็คือลูกชาย ธิดาก็คือลูกผู้หญิง ที่ไม่ได้รับอนุญาต
จากพ่อจากแม่ มันผิด มันเป็นบาป

จะได้อ่านข้อความฟังต่อไป ที่ระลึกแข่งขันทำสถิติ
แจวयरุ่น ๔ คู่ เป็นตัวอย่าง แล้วก็ให้ความหมายว่า
..... หาผู้ชาย หาผู้หญิง มานอนด้วยแบบเอื้ออาทร เวียนคู่
นอนร่วมกัน อติตยเยาวชนดีเด่นแฉสสถานการณืเซ็กส์यरุ่น
รับวันวาเลนไทน์

ฟังเนื้อหาต่อไป รวบรวมได้ ๘ ลักษณะ

ให้ฟังวิธีหา ๘ ลักษณะ มันเป็นลักษณะไหน พวก
พี่น้องญาติโยมอยู่ที่นี่ เป็นพ่อ เป็นแม่ก็มี เป็นลุง ป้า น้า
อาาก็มี เป็นพี่ เป็นอะไรก็มี ที่มีค่านิยมว่าวันแห่งความรัก
มี ๘ ลักษณะ รักกันลักษณะไหนบ้าง

ฟังต่อไป โดยเฉพาะลักษณะของเด็กที่ล่าเซ็กส์

“เด็กล่าเซ็กส์” คงเห็นเป็นของดี ผู้ชายถ้าแนวคิดตามที่เขาลงข่าวนะ ฐานะอื่นก็จอื่นคงจะคิดน้อย หาผู้หญิงมานอนร่วมอย่างเดียว เรียกว่า “ล่า” คือ ตามหานั่นล่ะ มันเหลือเกินหรือเปล่า ถ้าเป็นผู้หญิงตามล่าหาผู้ชาย

เอ๊ะ แนวคิดอย่างนี้มันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าที่เขาลงข่าว เป็นจริงหรือเปล่า ถ้ามันเป็นจริงอย่างนี้ หลวงปู่อยาก จะบอกว่า ตายแล้ว อนาคตคืออะไร

ทำไมผู้หญิงผู้ชายคงมีพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ลูก ๆ หลาน ๆ อยู่ในประเทศ ประเทศชาติบ้านเมืองของพวกเราก็น่าจะมีผู้หลักผู้ใหญ่เรียนรู้ในเหตุในผลเรื่องนี้ไม่ใช่หรือ ผู้หลักผู้ใหญ่ควรจะบอกจะสอนลูกหลาน ไม่ใช่หรือ

เด็กอายุวัย ๑๐ กว่าปี ผู้ชายตามล่าผู้หญิงมานอนด้วย ผู้หญิงตามล่าหาผู้ชายมานอนด้วย แล้วเสร็จแล้วได้ก็คน ๆ ผู้ชายยึดเอาทางเก่งโนเป็นหลักฐาน มันเหลือเกิน

หรือเปล่า

แล้วลูกหลานน้องหนูอยู่นี้เคยมีแบบนี้หรือเปล่า ถ้าใคร
เคยคิดจะมี ให้ถามคุณพ่อ คุณแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย
เสียก่อน หรือมาถามหลวงปู่สาครพวกเจ้าก่อนนะ ท่าน
จะว่ายังไง

อ้าว ฟังเนื้อหาต่อไป ผู้ชายสะสมกางเกงในใช้แล้ว
ของฝ่ายหญิงไว้เป็นที่ระลึก

อันอื่นที่มีคุณค่าดีกว่านั้นไม่มีหรือ ถ้าหาอันอื่นไม่ได้
เอาพวกนั้นมาหาหลวงปู่สาครพวกเจ้าเถอะ ของเป็นที่ระลึก
นะนะ หลวงปู่สาครน่าจะ มี มันไม่น่าจะหากางเกงในของ
ผู้หญิงนะ เป็นของระลึกกราบไหว้ หรือเก็บไว้ดม หือ
ไอ้หนุ่ม

ฟัง ๆ ลูก ๆ หลาน ๆ ฟัง ทำไมหลวงปู่ย่า

เรื่องนี้ คือมันผิด ความคิดที่ภูจิตตรงนี้เป็นมิจฉานำหน้า
มันผิด แทนที่จะหาสิ่งที่เป็นประโยชน์มาเป็นเครื่องระลึก
สำหรับผู้ชาย

แล้วอธิบายลักษณะนี้ พี่น้องญาติโยม มีหลวงปู่ หลวงตา ครูบาอาจารย์องค์ไหนมาอธิบายให้ฟัง เคยได้ยิน เคยได้ฟังไหม แล้วถึงยังไงถ้าเมื่อไม่เคยได้ยินได้ฟัง เอา วันนี้เป็นวันแรกก็แล้วกัน จะได้ปลุกความสำนึกว่าอะไรผิด อะไรถูก อะไรควร อะไรไม่ควร

พูดถึงว่า สะสมกางเกงในไว้เป็นที่ระลึก เอาไว้ เป็นหลักฐานโชว์ผลงานว่า ตัวเองมีเซ็กส์เอื้ออาทร

คำว่า “เอื้ออาทร” มันเป็นศัพท์ที่เป็นประโยชน์สำหรับ ประเทศชาติบ้านเมืองทั่วโลก อย่างสร้างบ้านเอื้ออาทร อันนี้ก็หมายความว่า คนฐานะที่ไม่ดี ไม่มีเงิน ไม่มีทอง ที่จะสร้างเรือนชานบ้านช่อง แล้วรัฐบาลผู้มีความเมตตาธรรม อยากจะให้ความสำนึก หาที่อยู่ที่พักพาอาศัย ให้ฐานะ ครอบครัวยืด ๆ ยาก ๆ ทุกข์ ๆ ยาก ๆ นั้นนะ เขา ไม่มีเรือนชานบ้านช่อง แล้วสร้างบ้าน กลุ่มหมู่บ้านนั้น หมู่บ้านเอื้ออาทร คือ สงเคราะห์ตามความต้องการ

แล้วมาเอาศัพท์นั้นมาใช้กับเรื่องนี้อีก มันฟังได้ไหม ผู้ชายหาผู้หญิงมานอนด้วยเพื่อเป็นการเอื้ออาทร ผู้หญิงหา

ผู้ชายมานอนด้วยเพื่อเป็นการเอื้ออาทร

ตายแล้ว เอายังไงกันคนที่ เป็นห่วง ใครจะแก้ ใคร
จะสอนลูกสอนหลาน

แล้วสื่อเดี๋ยวนี้นี้เป็นสื่อสำหรับให้ประชาชนทั่วประเทศ
ทั่วโลกريب เรียนรู้ ถ้ามองในแง่หนึ่ง ในสิ่งที่ไม่เหมาะ
ไม่ควร อับอายขายหน้าทั่วโลกขนาดไหน ลูกหลานบ้านเรา
เมืองเรา ความคิดความเห็น ควรใหม่จะให้เกิดความอาย
ขายหน้าอย่างนี้

ฉะนั้น หลวงปู่อยากจะทำตรงนี้ให้ลูกให้หลาน พูด
อื่นก็พูดมามาก เรียนอื่นก็เรียนมามากแล้ว สิ่งที่เรา
มองข้ามนี้แหละ มันอยู่กับเรานะ ให้เข้าใจว่าศัพท์แต่ละศัพท์
ควรจะนำมาใช้ลักษณะไหน หาผู้หญิงผู้ชายมานอนร่วม
เป็นการเอื้ออาทร มันก็เหลือเกิน

ตัวอย่างที่เขายกมา พบวัยรุ่นชายหญิง ๔ คู่ ที่
เป็นเพื่อนกัน แต่เวียนกันมีเซ็กส์

เขาถือเป็นคนของเล่นหรือเงงชีวิต เขายกตัวอย่าง ๔ คู่
เวียนกัน วันนี้เอาคนนั้นมานอนด้วย วันต่อไปเอาคนนั้นมา
นอนด้วย เขาถือเป็นคนของสนุกหรือเงง ชีวิตไม่มีความหมาย
ไม่มีประโยชน์หรือเงง จึงเอามาทำเป็นเล่นกัน

เอาเป็นคนของเล่นหรือชีวิต

ทำไมไม่นึกถึงธรรมชาติว่า เอนี้ คิดกันอย่างนี้ ทำกัน
อย่างนี้ มันเป็นคนของที่เลวที่สุด ร้ายที่สุด ชั่วช้าที่สุด

เพราะโตขึ้นมาแล้ว เรียนจบแล้ว ความเป็นธรรมชาติ
ถ้าเพื่อเป็นไปไม่ได้ มีการแต่งงานแต่งงาน มีการมีงานทำ

แต่งงานแต่งงานกัน แล้วจะได้มีลูก มีลูกแล้วจะได้
เป็นพ่อเป็นแม่ของลูก อายุมากขึ้นมาแล้วจะได้เป็นปู่ ย่า
ตา ยาย ของหลาน

..... นี่คือกฎธรรมชาติของความเป็นมนุษย์

แล้วเมื่อมีกิริยามารยาทที่กำลังเป็นหนุ่มเป็นสาวนี่นะ

เอาชีวิตของความเป็นหนุ่มเป็นสาวมาเป็นเครื่องเล่น เอามาเป็นเครื่องเล่นแลกเปลี่ยนความสนุกชั่วระยะชั่วคราว ประเดี้ยวประด้าว

ทำไมไม่นึกว่าอนาคตเมื่อโตขึ้นมาเรียนจบ ผู้ชายนี่ก็ใหม่กว่าผู้หญิงลักษณะนี้ ผู้ชายคนไหนคิดจะเอาผู้หญิงประเภทนี้มาเป็นแม่ของลูกเรา ขอถามผู้ชาย

แล้วผู้ชายไม่มีขบไม่มีเซตอย่างนั้น ผู้หญิงคนไหนยังจะเอาผู้ชายอย่างนั้นมาเป็นพ่อของลูกเรา หรืออนาคตไม่ได้คำนึง

หรือไปเลียนตัวอย่าง ที่ทุกวันนี้เป็นตัวอย่างของลูกของหลาน เขาไปเลียนจากอะไร

ถ้าดูตามสื่อตามข่าวในรายการบันเทิง เขาพูดถึงค่านิยมของพวกดารา ตัวอย่างที่เด็กลูกหลานทั้งผู้หญิงผู้ชายเลียนตัวอย่าง ส่วนมากเขานิยมชมชอบจากดารา ดารา นักร้อง ดาราที่เป็นนางแบบอะไรต่ออะไรนั่นนะ ข่าวของดาราที่ลูก ๆ หลาน ๆ สนใจศึกษา

ดูการแต่งตัว เดี่ยวนี้ชุดแต่งตัวเขาเรียก “แพชั่น”
ไม่ใช่หรือ ลูกหลานดูแล้วมีความรู้สึกยังไง

แพชั่นมันจะกลายเป็น “แพสชั่น” แล้วไม่ใช่หรือ
แพสชั่นยังไม่แล้ว ยังกลายเป็น “แพฟิต” เข้าไปอีก
แพฟิตยังไม่แล้ว ยังกลายเป็น “แพแหก” “แพแหวก”
เข้าไปอีก

โถ ... ลูกหลานทุกคนโตแล้วไม่ใช่หรือ

แต่งตัวลักษณะนั้นเป็นการแต่งตัวเรียกร้องอะไร
ผู้หญิงนะ ขออย่าตรงนี้ โทษในการแต่งตัว กิริยามารยาท
ขออย่างยิ่งตามความเป็นจริง ผิดถูกหลวงปู่ว่าตามสื่อตาม
ข่าวนะ เท็จจริงยังไง ผลการแต่งตัวอย่างนั้น พุดแล้วพุด
อีก ข่าวนี้ลงแล้วลงอีก

อันนั้นคือ ดาราตั้งห้อง แล้วหาพ่อของลูกไม่เจอ

สมควรไหม ที่แต่งตัวอย่างนั้น โก้เก๋ เซ็กซ์ซี่
อินเทรนด์ อย่างนั้นนะ แต่งเพื่อให้ผู้ชายมามอง มาสนใจ

แล้วตั้งห้องก่อนแต่งงาน เหล่านี้ไม่มีใช้หรือ

หรือแต่งงานกันแล้ว เตียงหัก เหล่านี้เคยได้ยินข่าว
ไม่ใช้หรือ จะไม่ให้เตียงหักได้อย่างไร เพราะมันหลายคน

คิดใหม่ ลักษณะนั้นคือสิ่งที่ชั่วที่สุด เลวที่สุด
ผู้เป็นพ่อเป็นแม่รู้ พ่อแม่คนไหนจะยอมรับลูกสาวอย่างนั้น
ถึงจะสวยขนาดไหน แต่งตัวโก้เก๋ เซ็กซี่ อีทรนด
ทันสมัยขนาดไหน ไม่มีใครยอมรับหรอก

ย้ำตรงนี้อยู่เรื่อยที่ว่าออกข่าว เป็นตัวอย่างของลูก ๆ
หลาน ๆ ที่ไม่ได้ศึกษา หาความสนุกลักษณะนั้นว่า “ดารา
ตั้งห้องก่อนแต่งงาน” อันนี้ศัพท์หนึ่ง

โดยเฉพาะ “ดาราเตียงหัก” เป็นไหงดาราเตียงหัก
เจ้าหนุ่มนี่ก็ได้ใหม่ นึกไม่ได้หรือ ถ้านึกไม่ได้แล้ว
ฟังหลวงปู่

คำว่า “เตียงหัก” ก็คือหมายความว่า หย่าร้าง ที่อยู่
ด้วยกันแล้วหย่าร้างจากกัน นี่ภาษาศัพท์ของเขา

ถ้าภาษาความจริง “เตี้ยงหัก” ก็คือดาราคนนั้นมี
ผู้ชายมาอนร่วมหลายคน คีนนี้คีนนี้ คีนนั้นคีนนั้น หรือ
คีนเดียวอาจจะ ๒ คน ๓ คน เลยกกลายเป็นดราม่ากัก
มากคน

มากคนมันก็หนักชิ เตี้ยงมันทนไม่ไหว มันก็พังชิเตี้ยง
ไ้หรือเปล่าหลานน้อย ของหนัก ๆ ของที่รองรับทนไม่ไหว
มันก็หักไม่ไ้หรือ ไ้หรือเปล่า

ให้จำคำพูดหลวงปู่ไ้วันะ เรื่องเหล่านี้มันอยู่ข้าง
หน้าของลูก ๆ หลาน ๆ

ฉะนั้น ลูกหลานอย่าไปนิยมชมชอบการแต่งตน
แต่งตัวเป็นตัวอย่าง จะแต่งตัวลักษณะนี้ เห็นว่าดารา
แต่งตัวไ้ไ้สวยดี แล้วแต่งลักษณะนั้น ผลการแต่งนะนะ
..... ตั้งท้องก่อนแต่งงาน

แต่งงานแล้วที่นี้เตี้ยงก็หัก ถ้าเตี้ยงหักจะไปนอนที่ไหน
ละ ก็มีแต่เรื่องทุกข์ไม่ไ้หรือหลานน้อย ว่าไ้งนะ
หาเตี้ยงใหม่ ถึงยังไ้ ไ้ ถึงจะเป็นที่เล่นที่จริง หาใหม่

มันก็หักอีก ๆ มันไม่ดีทั้งนั้นแหละ

อ้าว ฟังต่อไป ปัจจุบันมีนักศึกษาคณะแพทย
ซีแนวโน้ม เด็กจะมีเซ็กส์อายุน้อยลง เริ่มตั้งตั้งแต่ ม.๑

ม.๑ อายุก็ปี หลวงปู่จบ ป.๔ ต้องถามหลาน ม.๑

..... อายุ ๑๒ ปี

ตายแล้วกรรมเวร ๑๒ ปี ๑๓ ปี เป็นสิ่งที่ไม่ควร
ทั้งนั้นแหละ ผู้หญิงจะเริ่มหาผู้ชายมาอนด้วย

สมมุติว่าพี่ของเจ้าเป็นผู้หญิงอายุ ๑๓-๑๔ ปี จะไป
หาผู้ชายมาอนด้วย ตัวเองเป็นน้องจะพอใจไหม (ไม่รับ
หลวงปู่)

ไม่เหรอ ทำไมถึงไม่พอใจเป็นลักษณะไหน พอ
อธิบายต่อตรงนี้ให้หลวงปู่ฟังได้ไหม อธิบายไม่ได้ไม่เป็นไร
หลวงปู่อ่านเนื้อหาใจความเจตนาของหลานได้ เพราะมัน
ผิดกฎธรรมชาติ เพราะวัยนี้เป็นวัยที่ตั้งอกตั้งใจศึกษา

เล่าเรียน

ถ้าเพื่อไปหาผู้ขายมานานด้วย หลานทุกคนรู้หรือเปล่าว่า ผู้ขายทุกคน ๑๐ กว่าปีขึ้นไป เขามีลูกนะ

เอ้า ลูกหลานทุกคนเรียนเพศศึกษากับหลวงปู่ ถ้าไม่ได้เรียนจากโรงเรียน โรงเรียนสอนเพศศึกษาสอนตรงไปตรงมาเหมือนหลวงปู่หรือเปล่า ถ้าไม่ได้สอนตรงไปตรงมา หลวงปู่จะสอนเรื่องเพศศึกษา หลวงปู่สอนธรรมชาตินะ

ผู้ชายทุกคนถ้าอายุ ๑๐ กว่าปีขึ้นไปเขามีลูกแล้ว แต่ผู้ชายมีลูกไม่ได้ท้องป่องเหมือนผู้หญิงมีลูกนะ มันต่างกันตรงนั้นนะ ถ้าผู้หญิงมีลูกนี้ท้องป่อง ตั้งท้อง อันนี้คือศึกษาความเป็นจริง เพศศึกษา ศึกษาเรื่องเพศ เพศผู้ชาย เพศผู้หญิงอายุ ๑๐ กว่าปี ถ้าเพื่อเอาผู้ขายมานานร่วมมานานด้วย มาเป็นผัวเป็นเมียกัน เมื่อเป็นผัวเป็นเมียกัน ให้ผู้ชายร่วมเพศ ในขณะที่ร่วมเพศ ผู้ชายมันจะปล่อยลูกเข้าท้องให้ ไม่กี่วันก็เดือน ท้องก็โตขึ้น ๆ ๆ ไซ้หรือเปล่า

..... นั่นเห็นไหม ปู่สอนเพศศึกษาแบบธรรมชาติ

แล้วควรวโหม อายุ ๑๒-๑๓ ปี จะมีลูกตั้งท้อง
อย่างนั้น ควรวโหม (ไม่ควรวเจ้าค่ะ)

..... นั้นเห็นโหม นี่คือความจริง

แล้วผู้เป็นพ่อเป็นแม่เสียใจขนาดไหน ตัวเองก็เสียใจ
ขนาดไหน มันคุ้มกันโหมกับเรื่องสนุก ธรรมชาติอันนี้
ผู้มีพระคุณ ผู้มีความรู้ทั้งหลายทั้งปวงจึงเห็นว่าเป็นสิ่งที่
ไม่เหมาะ เป็นสิ่งที่ไม่ควร แนวคิดอย่างนี้นะมันผิด

ยิ่งพระพุทธเจ้ายิ่งเห็นได้ชัด สอนโลก **สตุถาเทวมนุ**
สุสานั พุทุโธภควา ตี “ภควา” เป็นผู้จำแนก จำแนกเหตุ

เรื่องเกิดขึ้นว่าผู้หญิงก็ดี ผู้ชายก็ดี ๑๐ กว่าปี เป็น
วัยที่จะรักนวลสงวนตัว รักนวลสงวนงามเพื่ออนาคต
ความรู้สึกกามตัณหาอารมณ์เพศมีด้วยกันทั้งนั้นนะ ตั้งแต่
รู้จักภาวะเตี๋ยงสาจนเฒ่าจนแก่ สิ่งธรรมชาติด้านจิตใจ
มีความรู้สึก แต่สังขารร่างกายกำลังวังชาเขาจะรับได้
มากน้อยขนาดไหนเท่านั้นเอง

ส่วนกิเลสตัณหา กามตัณหาอาารมณ์เพศ ไม่เคยเลือก
เพศเลือกวัย มันมีมากับดวงใจนะ มันอยู่กับดวงใจ

ฉะนั้น เมื่อโตขึ้นมา สุขภาพร่างกายอยู่ในฐานะที่จะ
รับการสัมผัส เวทนาปรากฏ การสัมผัสทางกาย มีความ
สุขมัน มีความทุกข์มัน มีอะไรก็ตามค่านิยมที่เรียกชื่อ
ตามความสัมผัส อย่างคำว่า กายสมผัสสุชาเวทนา เกิด
ความใคร่ยินดี เมื่อสัมผัสในการร่วมเพศ มันเป็น
กฎธรรมชาติที่จะมีการตั้งท้อง เป็นการผสมพันธุ์ ว่าภาษา
ชาวบ้าน

วัย ม.๑ กำลังจะมากขึ้น ๆ ๆ หลวงปู่มาดูข่าว
ทำไมไปคิดกันอย่างนั้น ไปเข้าใจกันอย่างนั้น นึกหรือเปล่า
ว่าชีวิตมีอนาคต

การมาศึกษาเรื่องศีลธรรม เรียนรู้ความผิดความถูก
จากหลวงปู่ จากหลวงพ่อ ครูบาอาจารย์ จึงเป็นสิ่งที่
เหมาะสมอย่างยิ่งกับลูก ๆ หลาน ๆ และผู้เป็นพ่อเป็นแม่
จะได้เลือกทำอะไรควร อะไรไม่ควร

อ้าว ฟังต่อไป เรื่องค่านิยมการร่วมเพศ อายุ
น้อยลง ๆ เริ่มต้นตั้งแต่ ม.๑ โดยนักเรียนหญิงต้องการ
จะมีประสบการณ์ก่อน

ทำไมจั้นล่ะ ก็แสดงว่ามันดีมันช่นกว่าผู้ชาย
ว่จั้นนะ

ภาษาพญาทางอีสาน มีคนอีสานอยู่เนิบ่ พญาอีสาน
(ปรัชญา)

กรรมสังโอิ่ เข้าสารอยู่โอิ่ ยกคอไปจิกไก่ ไผ่ไผ่
อยู่ก่อ ยกคอมาจิกช่าง ปลาย่างอยู่หึ่ง ทะญานเต้นคุด
แม่ว

แม่วเสียใจ ก็เลยหนีไปบวช หนูซิงตาสวด เป็น
แม่ออกคำ หึ่งเข้าส่งเพล กรรมเวระอะหย้งน้อ หนูซิงกับ
แม่วมาว

โบราณเห็นว่าไว้ มันจะมาได้กับลูกหลานเด้อ !

อันนี้ต้องแปล ถ่าบแปล บ่เข้าใจความหมาย มันมี
ความหมาย ภาษาศัพท์พญาอีสาน

“กรรมสังโอุ เช่าสารอยู่โอ ยกคอปไปจิกโก่” (กรรมสังโอุ ข้าวสารอยู่โอ ยกคอปไปจิกโก่) หมายความว่าตามธรรมเนียมพ่อแม่คอยแนะนำตักเตือนดุด่าลูก ดีเตือนตักเตือนดุด่าลูก ถ้าลูกผิด ๆ นะ เดี่ยวนี้ลูกย้อน ลูกบ่ฟัง คำพ่อคำแม่ แล้วก็ย้อนพ่อย้อนแม่ เถียงพ่อเถียงแม่

หนัก ๆ เข้าให้พ่อให้แม่นั้นเข้าใจ แม่ไม่เข้าใจหนู หนูอยากจะไปเล่นกับผู้ชาย มันสนุก แล้วแม่มาว่าหนูทำไม แม่ไม่เข้าใจหนู ดุซึนี่

“ไม่เฝ่อยู่ก่อ ยกคอมมาจิกซ่าง” (ไม่เฝ่อยู่ก่อ ยกคอมมาจิกซ่าง) อันนั้นคือหลานย้อนปู่ ย่า ตา ยาย เถียงปู่ ย่า ตา ยาย

“ปลาอย่างอยู่หึ่ง” หึ่ง ก็คือที่เก็บปลาอย่าง “ปลาอย่าง ทะญานเต้นคอบแม่ว” (ปลาอย่าง ทะยานเต้นตะครุบแม่ว)

ตามธรรมเนียมไปเอาปลาอย่าง มันกลับตรงกันข้าม อันนี้คือหมายความว่า ตามธรรมเนียมเปรียบเทียบกับผู้ชายไปหาผู้หญิง ไปคุยผู้หญิง เดี่ยวนี้ผู้หญิงกลับกระโดดกอด

คอผู้ชาย มันสวนทางกัน

วันวาเลนไทน์หลงป้ออ่านข่าว มันจะมาเข้าคำสอน
โบราณท่านเขียนไว้สอนไว้ อันนั้นถึงว่ามันผิด

“แม่วเสียใจ ก็เลยหนีไปบวช” (แม่วเสียใจ ก็เลยหนี
ไปบวช) อันนั้นคือหมายความว่า ผู้ชายมันเบื่อหน่าย กูจะ
หนีไปบวช ๆ มันเบื่อหน่าย นั่งอยู่ข้างหลังมีแบบนี้
หรือเปล่า ลูกหลานบวชแล้วนั่งข้างหลัง มีแบบนี้หรือเปล่า
กูจะหนีไปบวช ๆ มันเบื่อหน่ายผู้หญิง

“หนูซิงตาสวด” ก็คือเมียของเขา แฟนของเขา หรือ
กิ๊กของเขา “เป็นแม่อกคำ หุ้งเช่าส่งเพล” (เป็นแม่อก
คำ หุ้งข้าวส่งเพล) ไปบวชไปก็บได้ พออาทิตย์สองอาทิตย์
เดือนสองเดือน หลวงพี่ ๆ มาแล้ว

ศัพท์โบราณท่านว่าเอาไว้เป็นคติเป็นข้อคิด ถ้านำมา
เปรียบเทียบเป็นทางธรรมะ ถึงว่ายุคนี้สมัยนี้มันตรงเป๊ะเลย
โบราณท่านว่าไว้ระวังมันจะมาได้แก่ลูกแก่หลานแต่

หลวงปู่สอนหลานนะ

ฟังต่ออีกซักหน่อย เอ้า

เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ที่โรงแรมเอเชีย สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) จัดกิจกรรมโครงการเยาวชนสีขาว รักนวลสงวนตัว รักครอบครัว รักคุณธรรม

คำว่า “คุณธรรม” จะเข้าใจมากน้อยขนาดไหนตรงนี้ หลวงปู่ไปเทศน์ที่โรงพยาบาลศิริราชตอนบ่าย ย้ำตรงนี้แหละ ข้อธรรมที่ให้หลวงปู่มาอธิบาย คุณธรรม จริยธรรม ไปย้ำตรงนี้ เพราะหลวงปู่มองภาพท่ามกลางของสังคมทุกชาติชั้นวรรณะ ทุกระดับชั้น น้อยที่สุดจะเข้าใจคำว่า “คุณธรรม” “จริยธรรม”

คำว่า “คุณธรรม” ตรงนี้ขอให้พวกเราทุกเพศทุกวัย ผู้เป็นพ่อ เป็นแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ลูก ๆ หลาน ๆ เข้าใจเป็นภาษาเรา คำว่า “คุณธรรม” เป็นภาษาหลักวิชาการทางโลกตามสื่อ ให้แปลเป็นภาษาเราดีกว่า

คำว่า “คุณธรรม” คือ ความดีของคน หรือ
ความดีของใจ เริ่มแรกความดีของใจ ใจนี้ถึง
ความดี

คือนึกถึงพระคุณ นึกถึงคุณก็นึกถึงความดี ฉะนั้น
คุณธรรม ก็คือ ความดีของคน

อย่างพวกเรามีพ่อ มีแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ความดีของ
พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยายของเรา ความดีมีมาก คุณธรรม
ท่านก็มีมาก ครอบครัวถ้าความดีของแม่บ้านมาก คุณธรรม
ของเขามาก ความดีของพ่อบ้านมาก คุณธรรมของเขามาก
แล้วลูกมีความดีมาก คุณธรรมของเขามาก รวมแล้ว
คุณธรรม คือ ความดีของคน

คุณธรรมมาจากไหน

มาจาก “จริยธรรม” “จริยกิจริยา” คือ ความประพฤติ
หรือการแสดงออก ความประพฤติตัวมันเกิดจากนี้ ฉะนั้น
“จริยธรรม” คือ ความประพฤติ มีศีลธรรมเป็นแบบแปลน
แผนผัง

เหมือนอย่างเราจะสร้างอะไร เหมือนหลวงพ่อบุญ
พวกเจ้ากำลังสร้างศาลา ท่านสร้างตามแปลน มีแบบแปลน
แผนผัง ท่านก็ต้องสร้างอย่างนั้น เมื่อเสร็จตามแบบแปลน
แผนผัง ศาลาก็สมบูรณ์ มันเป็นกฎธรรมชาติ สร้างอะไร
ทุกอย่างมีแบบแปลนแผนผัง

ความดีจะเกิดกับคน มีอะไรเป็นแบบแปลนแผนผัง

ศีลธรรมเป็นแบบแปลนแผนผัง ในกิริยาความ
ประพฤติ ให้ประพฤติอยู่ในขอบเขตของศีลธรรม ประพฤติ
ตัวอยู่ในขอบเขตของศีลธรรม ก็จะกลายเป็นความดีเกิดขึ้น
จากความประพฤตินั้น ความดีกลายเป็นคุณธรรม

ฉะนั้น ถ้าจะพูดให้ถูก ให้จบสมบูรณ์ในแนวทาง
ผู้หลักผู้ใหญ่เราควรจะพูดว่า “คุณธรรม จริยธรรม และ
ศีลธรรม” ถึงจะสมบูรณ์ ถ้าพูดคุณธรรม จริยธรรม
เฉย ๆ ยังไม่ถูกสมบูรณ์ตามเหตุตามผล

ศึกษาเรื่องนี้ต้องศึกษาทางภาคปฏิบัติ แปลความหมาย
มาเป็นภาษาตัวเอง ภาษาของคนเราจะนำมาใช้

อย่างหลวงปู่พุด ลูกหลานญาติโยมทุกคนย่นกันว่าอะไร
หลวงปู่พุดไม่ควร เป็นสิ่งที่ผิด

อย่าง “คุณธรรม” คือ ความดีของคน มันผิด
ตรงไหน ย่นถามมา เอ้า ... ความคิดความเห็นตรงนี้
มันไม่ถูกตรงไหน

คำว่า “จริยกิจยา” คือ ความประพฤติ มันผิดตรง
ไหน

ความประพฤติตัวผิดถูก ถ้ามีหลักศีลธรรมเป็น
เส้นทางแนวทาง ประพฤติตัวอยู่ในขอบเขตของศีลธรรม
ผลการประพฤติ ก็คือความพ้นจากตัณหา พ้นจากกองทุกข์

ฉะนั้น จึงว่าศีลธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็น
“สวากขาตธรรม” ที่พระองค์สอนไว้ถูกต้องดีแล้ว สมบูรณ์
แล้ว แล้วถูกต้องอย่างนี้ ผู้เชื่อแล้วมาฝึกมาปฏิบัติตาม

จึงเกิดเป็น “นียานิกธรรม” นำผู้ประพฤติปฏิบัติพ้น
จากตัณหา พ้นจากทุกข์ ไม่ต้องสงสัย

มองดูเวลาก็ได้ ๓ หุ่่มครึ่ง สรุ่บใจความตรงนี้ ก็ยัง
ไม่ถึงจุดสำคัญ ๆ นะนี้ มองเวลามันจะตึกแล้ว พอสรุ่บ
หัวข้อใจความตรงนี้ว่า

“คุณธรรม” ความดีของคน เกิดจาก “จริยธรรม” คือ
ความประพฤติ มีหลัก “ศีลธรรม” เป็นแนวทางที่จะต้อง
ศึกษา เรียนรู้ นำมาประพฤติปฏิบัติ

หลวงพ่อสาครพวกเจ้าได้จัดสัปดาห์วันมาฆบูชา นำพี
นำน้อง นำลูก นำหลาน ให้ได้มีศรัทธามาบวชชั้พราหมณ์
เรียกว่าสนใจมาศึกษา มาฝึก มาปฏิบัติ ให้พี่น้องญาติโยม
ลูกหลานเข้าใจว่า เจตนาหลวงพ่อสาครพวกเจ้าเพื่ออยาก
จะส่งเสริมในทางที่ดีที่ถูกต้อง คือเอาศีลธรรมเป็นแนวทาง
นำหน้า ได้จัดให้พวกรวาลึกนึกถึงวันมาฆบูชา จัดให้
พวกรวมสมาทานศีล ๕ สมาทานศีล ๘ เพื่ออยาก
ปลุกฝังจิตนึลั้ย เรียนรู้ลักษณะของศีลธรรม เราจะได้
เข้าใจ เรียนรู้อะไรควร อะไรไม่ควร เอาศีลธรรมไปเป็น
เครื่องวัด

เหมือนอย่างที่หลวงปู่เอาเนื้อหาจากสื่อกาอ่านให้พี่น้อง
ญาติโยมลูกหลานฟัง แล้วอธิบายให้เข้าใจความหมายด้วย
อะไรควร อะไรไม่ควร อันไหนผิด อันไหนถูก แต่เนื้อหา
ความสำคัญ ๆ ยังไม่ถึง เพราะมองดูเวลาก็ ๓ หุ่บครั้ง
แล้ว ลูกหลานก็จะเหนื่อย ฉะนั้น จะขอยุติไว้เพียงแค่นี้
ตรงนี้

ท้ายที่สุดนี้ หลวงปู่ขออัญเชิญเอาคุณพระศรีรัตนตรัย
มาเป็นเครื่องปกป้องคุ้มครอง อันนั้นคือ พุทธรัตนะ
ธรรมรัตนะ สังขรัตนะ มาเป็นเครื่องปกป้องคุ้มครอง
พี่น้องญาติโยมลูกหลาน ให้พ้นจากทุกข์โศกโรครภัย แล้ว
ปรารถนาสิ่งใด สิ่งนั้นไม่เหลือวิสัย ขอให้พี่น้องญาติโยม
ลูกหลานจงสมความปรารถนา โดยทั่วหน้ากันทุกท่าน
ทุกคน เทอญ

แผนที่เส้นทางทางวัดเขาใหญ่เจริญธรรมญาณสัมปันโน

หมู่ ๑ ต.โป่งตาลอง อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา ๓๐๑๓๐

<http://www.lp-uthaiphuwua.com>

การเดินทาง : จากกรุงเทพมหานคร ใช้ถนนพหลโยธินจนถึงจังหวัดสระบุรี เลี้ยวขวาเข้าถนนมิตรภาพ ถึงแยกต่างระดับที่อำเภอปากช่อง เข้าแยกต่างระดับตามป้ายไปอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จนกระทั่งถึงหลักกิโลเมตรที่ ๒๓ (ก่อนถึงด่านทางเข้าอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ไม่กี่ร้อยเมตร) เลี้ยวซ้ายตามถนนสาย นม. ๓๐๕๒ (ทางไปอำเภอวังน้ำเขียว) ประมาณ ๒๒ กิโลเมตร จะเห็นป้ายวัดมฤคพิริย ด่านขวามือ ให้เลยไปอีกประมาณ ๒ กิโลเมตร จะเห็นทางเข้าวัดเขาใหญ่เจริญธรรมญาณสัมปันโน ด้านขวามือ

“ความเรียบง่ายมีที่ใด
มันเกิดความงาม
ความงามท่านเรียกว่าธรรม
คือธรรม”

စတုရန်းကန်၏ အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ

အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ

အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ

အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ

အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ အရှေ့ဘက်ရှိ